

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת פנחס תשע"ז תהא שנת עזות דקדושה.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מדור חדש משמעות לטעמי המקרא מופיע בעמוד י"ח.

האות השלישית בכל הפסוק "מה תשתוחחי נפשי ומה
תהמי עלי הוחילי לאלהים כי עוד אודנו ישועת פני
ואלהי" ה'תש"ה מייח"ל לדוד"י.

מובא ב'שער הפונות' להאריז"ל (העמידה ח"א ע' רו) שגואל בגימטריא ארבעים כמנין האות ס' סתומה. דאות ס' סתומה מסמלת את היסוד שבמלכות שנמצא ביד הגואל, ומשם באה הגאולה. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (העמידה ע' רטו) ובזה תבין כי אם היות כי גאלה ביסוד, הנה הוא בסוד היסוד שבמלכות. וכן מובא שם (ע' ריט) ראה נא בענינו ראשי תבות רנ"ב, שהם רמ"ח איברים שבה ועוד ארבעה איברים יתרים ב' צירים וב' דלתות שברחם הנוקבא. רואים שהגאולה תבוא דרך היסוד שבמלכות ששם יש את האיברים שמשלימים למספר רנ"ב. וכן מצינו בזהר (בראשית לד:) אדם א' למעלה, ס' סתומה שהיא ס' מ' לסרבה המשרה". רואים שהאות ס' סתומה, מסמלת את המשית, שהרי אדם ר"ת אדם דוד משיח, ולכן היא כנגד הכתוב "לסרבה המשרה", המדבר על שלום מלכות בית דוד, (ישעי' ט, ו) "לסרבה המשרה ולשלום אין קץ על פסא דוד ועל ממלכתו להכין אתה ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועד עולם". וכן האות ה' 14 בתורה כמנין דן"ד היא הס' סתומה הראשונה בתורה בתבת "אלהים".

מצינו שעבודתו של דוד היתה בבחינת תשוקה וחשק לה', ככתוב (תהילים פד, ג) "נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה'". וכן כתוב (שם קיט, פא) "כלתה לתשועתך נפשי", ומבאר לדברינו כיון ששרש נשמתו ממקום התשוקה והחשק, וכפי שמינונו בזהר (פקודי רסב:) דוד היה נעוץ במקור שהמים נובעים, היינו שדוד המלך היה משרש ביסוד השכינה שמעלה מיין נוקבין, ההשתוקקות של דוד לה' מסמלת את השתוקקות השכינה ליחוד, כידוע שכלה היא מלשון כלתה נפשי. וכן סוכ"ה המסמלת את שרש נשמת דוד, ספת דוד, מרמזת בכתוב "נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות הוי"ה" בדלוג ג' אותיות. כי סוכה אותיות הכוס שמסמל את היסוד שבמלכות מקום התשוקה. וכן שמו של משיח בן דוד מנחם בן עמיאל בגימטריא מקר. והוסיף הרה"ג ר' מרדכי בן שלמה שליט"א שמלוי אותיות רצון רי"ש צד"י ו'ו נר"ן בגימטריא דוד בן ישי, או שם שפ"ו שמסמל את היסוד שבמלכות. דוד בן ישי הוא בסוד הרצון והתשוקה. וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' ששם שפ"ו בגימטריא לפני ולפנים, סוד קדש הקדשים שנקרא בכתוב (מ"ב יא, ב) "חדר המטות". וכן

המספר המסתתר בין אותיות צדי"ק יסוד עול"ם הוא 386 כמנן שם שפ"ו. כי הוא בחינת יסוד הנוקבא שמסתתר. וכן המספר המסתתר בין אותיות משי"ח ב"ן דוי"ד הוא 612 כמנן שם ברי"ת. וכן מרמז בשמו של דוד, דשתי אותיות דל"ת מסמלות את שתי הדלתות שיש ביסוד שבמלכות, כמובא בשער מאמרי רשב"י להאריז"ל (ע' רלא). ואות ו' מסמלת את היסוד שבמלכות עצמו. לכן יש ד' ו' ד', לרמז שהו' המסמלת את היסוד שבמלכות נמצאת בין שתי דלתות אלו. וכן דו"ד במלוי האותיות דל"ת ו'ו דל"ת בגימטריא יסוד שבמלכות עם המלים. וכן מובא בספר שיערי גן עדן על הכתוב (איכה א, א) "איכה ישבה בדד העיר רבתי" ש"בדד" מרמז על ב' אותיות ד"ד, היינו ב' דלתות ביסוד שבמלכות שאין להם יחוד.

מצינו במשנה (סוטה כ.) **רבי יהושע אומר, רוצה אשה בקב ותפלות מתשעה קבין ופרישות.** ורואים שאצל האשה עקר העקרים הוא הזיווג ובלי זה אין לה כלום. וכן מובא בשער מאמרי רשב"י להאריז"ל (ע' ט) שהאשה מקבלת את החיות של רמ"ח איברייה מהבעל בזמן הזיווג והיא תלויה בבעלה בדבר זה, ולכן היא פטורה מרמ"ח מצוות עשה, והחיות של השס"ה גידים יש לה מעצמה. ורואים שהאשה אין לה חיות פנימית אמתית משלה ברמ"ח איברייה, ואת החיות האמתית היא מקבלת מבעלה בזמן הזיווג. וכן מצינו בזהר (וישב קפא:) שאיש הוא בבחינת נשמה, והגוף שלו היא אשתו, ובזמן הזיווג הגוף מקבל את חיות הנשמה שלו, ודבר זה ידוע בגשמיות שהאשה מקבלת שלמות נפשית ורוגע פנימי בחייה מחיי האישות. וכפי שמצינו בגמרא (קידושין ז.) **טב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו.** וכן מצינו בגמרא (כתובות סה:) שזיווג נקרא אכילה, ומצינו בגמרא (נדרים כ:) שזיווג נקרא שתיה, ורואים שזיווג מחיה את האשה בבחינת אכילה ושתיה וכן מצינו בגמרא (שם) שאשה המכילה את עצמה ליחוד עם בעלה נמשלת לעורכת שלחן. וכן מצינו בזהר (עקב רעב) ששעור טפות הזרע הוא **כזית.** כמו שעור אכילה. וכן **חתן וכלה** בגימטריא **גוף נפש.** והוסיף הרה"ג ר' צדוק ניסן שליט"א שקודם הנשואין אין לאשה מנוחה ושקט נפשי, כמו שכתוב (רות א, ט) **"יתן ה' לכם ומצאן מנוחה אשה בית אישה"**. וכן מובא בשלחן ערוך (יורה דעה' נדרים רכח מג) **"המזדוגין עצמם יקראו משדכים, כי תרגום ונתשקט הארץ" ושדיכת ארעא.** **מענין "ומצאן מנוחה"**. וכן מצינו במדרש (רות רבה ב, טו) **"ומצאן מנוחה אשה בית אישה" מכאן שאין קורת רוח לאשה אלא בבית בעלה.** וכן מובא בספר 'שפת אמת' (פרה תרנ"ו) **עקר מנוחת האשה להיות נמשכת אחר אישה.**

וכן מצינו בגמרא (סוטה יב.) שמרים לפני שנשאה היתה נראית כאשה חולה שפניה דומות ליריעות, ואחרי שנשאה לכלב התהפכו פניה להיות כנרד וכנערה וכצהרים, **וכל הרואה אותה מוליך אתנו לאשתו.** וכן מצינו בזהר חדש (שה"ש פד.) שהאשה קדם הזיווג יש לה צבע שחור, ובזמן הזיווג כשמקבלת את צבע הלבן מהיסוד, הלבן מתגבר על השחור והיא נהפכת ללבן. ועל זה כתוב **"שחורה אני ונאווה"**, שחורה קדם הזיווג, ונאווה לאחר הזיווג. ומבאר לדברינו דקדם הזיווג האשה היא בבחינת שס"ה גידים שבהם זרם הדם האדם, לכן היא בבחינת שחורה, דמובא בגמרא (נדה יט.) ששחר הוא צבע אדם שהתקלקל ונהיה שחר. ולאחר הזיווג כשמקבלת את החיות של רמ"ח איברייה מהבעל, היא בסוד לבן המרמז על חיות האברים השייכים למדת החסד הנרמז בלבן. וכן מצינו בזהר (תיקונים לט.) **וחבורא דתרוניהו רח"ם, דאיהו רמ"ח פקודין דעשה.** רואים שהרח"ם מקבלת את חיות הרמ"ח.

בפרקים מ"ב ומ"ג בתהלים מרמז דוד המלך על ההשתוקקות הגדולה של השכינה ליחוד עם קב"ה, ולכן הוא מבקש לזכות לראות **"פני אלהים"** היינו יחוד פנים בפנים, ורואים שהוא חוזר על פסוק אחד ג' פעמים כמעט באותו נסח: **"כאיל תערג על אפיקי מים כן נפשי תערג אליך אלהים: צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראך פני אלהים: היתה לי דמעתי לחם יומם ולילה באמר אלי כל היום איה אלהיך: אלה אזורי ואשפכה עלי נפשי כי אעבר בסד אדם עד בית אלהים בקול רנה ותודה המון חוגג: מה תשתוחחי נפשי ותחמי עלי הוחלי לאלהים כי עוד**

אודנו ישועות פניו: אלהי עלי נפשי תשתוחח על כן אזכרך מארץ ירדן וחרמונים מהר מצער: תהום אל תהום קורא לקול צנורך כל משברך וגליד עלי עברו: יומם יצנה ה' חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חיי: אומרה לאל סלעי למה שכחתי למה קדר אלק בלחץ אויב: ברצח בעצמותי חרפוני צוררי באמרם אלי כל היום איה אלהיך: **מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי הוחילי לאלהים כי עוד אודנו ישועות פני ואלהי:** שפטני אלהים וריבה ריבי מגוי לא חסיד מאיש מרמה ועולה תפלטני: כי אתה אלהי מעוזי למה זנחתי למה קדר אתהלק בלחץ אויב: שלח אורך ואמתך המה ינחוני יביאוני אל הר קדשך ואל משכנותיך: ואבואה אל מזבח אלהים אל אל שמחת גילי ואורך בכנור אלהים אלהי: **מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי הוחילי לאלהים כי עוד אודנו ישועות פני ואלהי.** ונראה שדוד מרמז על היחוד שנקלל מג' קוים לכן הוא חוזר על הפסוק ג' פעמים. וכפי שרואים שבפעם הראשונה הוא לא הזכיר שם אלהים בסוף הפסוק כי הוא כנגד קו החסד, ואף שאמר **"הוחילי לאלהים"** אפשר לבאר שהפונה על הגבורה שבחסד. ובשני ובשלישי שהם כנגד קו האמצע וקו השמאל שיש בהם דין הוא הזכיר שם אלהים בסוף הפסוק. וכן מרמז בפסוקים ג' פעמים שם **מ"ה** שהוא שם התקון שמתחד עם השכינה: **"מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי"**, ובפעם הראשונה שנקגד קו החסד מרמז רק **ב'** פעמים **מ"ה** כפי שבארנו ששם אלהים לא הזכיר. **"מה תשתוחחי נפשי ותהמי"**. וכן **"אזכרך מארץ ירדן"** מרמז על השתוקקות יסוד הנוקבא, כמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (דברים ע' רסד) **ירדן סוד יסוד דנוקבא**. וכן האות השלישית בכל הפסוק כמעט לפי הסדר **"מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי הוחילי לאלהים כי עוד אודנו ישועות פני ואלהי"** ה'תש"ה מייח"ל לדודי, היינו שמשנת ה'תש"ה כשהסתימה השואה הנוראה והתחילו 70 שנים של חבלי משיח, השכינה משתוקקת ליחוד. וכן בפסוק יש **"ד תבות כמנן דר"ד**. וכן פרק **מ"ב** בתהלים מרמז על **שם מ"ב** שהוא סוד עטרת היסוד שמזוגת, כדבארנו במאמר 'חשמל דם'. והוסיף הרה"ג ר' משה שמואל שורץ שליט"א **"תשתוחחי"** שמזכר בכל הג' פסוקים מרמז על שיחה קלה שבין איש לאשתו לעורר את היחוד. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א **שמתנרות** שנהוג לשלוח לפני הזיווג ר"ת הכתוב לפי הסדר **"מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי"**.

בין המצרים הוא סוד בין המספרים,

כמו שגבול נקרא ספר.

מובא בספרים על הכתוב (איכה א, ג) **"כל רדפי השיגוה בין המצרים"**. שמי שרודף אחרי התורה ושיג אותה בימי בין המצרים. וכ"ב ימי בין המצרים הם כנגד כ"ב אותיות התורה. וכן שמעתי בשם הג"ר בניהו שמואלי שליט"א שבכ"ב ימי בין המצרים יש **מפתח** שעות, לרמז שימים אלו פותחים את השערים בשמים. שהתקון לחרבן הוא על ידי למוד תורת הרמז שמובילה לתורת הרז דרך תורת כ"ב אותיות. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שמי שרודף **"יה רדפי"**, יזכה להשיג **"ה השיגוה** בימי בין המצרים, כי **ו"ה** נפגמו בימי בין המצרים בחרבן, וימים אלו מסגלים לעשות את התקון בלח **"ה שיחזירו את ה"ה**, היינו אבא ואמא שיתקנו את ז"ן. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שחדש **א"ב** מרמז על כללות אותיות **א"ף ב"ת**, וכן מגלת איכה נכתבה בסדר אותיות **א"ף ב"ת**. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין קד.) **"איכה ישבה בדד"** אמר רבי יוחנן מפני מה לקו בא"ף ב"ת מפני שעברו על התורה, שנתנה בא"ף ב"ת. ויש פאן

רמז שהתקונו יהיה דרך תורת הרמז של אל"ף ב"ת. וכן נראה שבמגלת איכה יש קנ"ד פסוקים אותיות נק"ד, לרמז שהנקוד
מתקן את פגם האותיות, כמובא בזהר (תיקונים תיקון ה) "וּנְקוּדֵי לְאֵתוֹן כְּנִשְׁמַתָּא לְגוּפָא". וכן בעולמות עולם הנקדים
הוא שרש שם מ"ה שמתקן את הפגם שבעולמות.

וְכֵן רואים במדרש (תהלים ז) שחבוק שואל את ה' "עד מתי", וה' עונה לו שיקח לוח ויכתב עליו את האל"ף ב"ת במלוי
וידע את הקץ. התחיל צוח, "עד אנה ה' שועתי ולא תשמע". ענהו הקב"ה ואמר לו, בן תורה אתה ולא
עם הארץ, כתב לך בלוח אחד אל"ף ב"ת, ואחר כך תאמר הודיעני את הקץ. וכן הוא אומר, "ויעני ויאמר
כתוב חזון ובאר על הלחות". וכן הוא אומר, "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". וכן מובא בשם הג"ר משה
שפירא זצ"ל שמצרים בגימטריא מספר, ומרמזים על מיצר וגבול, שהוא סוד המספרים שנותנים קצבה וגבול לכל דבר,
כמו שגבול נקרא ספר. ומבאר לדברינו שהימים האלו מסגלים להשגת תורת הרמז שנלמדת דרך אותיות ומספרים.
ואדרבה מספרים מסמלים את ירידת האור למקום הנמוך ביותר שבו יש הגבלות ומספרים, וכפי שנבאר שתכלית הצמצום
וירידת האור למטה היא כדי שנוכל להשיגו, ולכן גשמי אותיות משיג, כי מהגשמי המסמל את תכלית הצמצום אפשר
להשיג את הענינים הגבוהים ביותר. וכן עול"ם בא"ט ב"ח לדעת, לרמז שתכלית העולם האור כדי לדעת את ה'.

שמעתי קושיא מהרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א מדוע השתלשל בגשמיים שבמספרים אין הבדל בין לשון הקדש
ללשונות העכו"ם, וכן בלשונות העכו"ם עצמם כלם משתמשים במספרים, ורבים מצירים את המספרים באותה
צורה. לכאורה אם המספרים הם הדרגה התחתונה ביותר היה צריך להיות הפרוד הגדול ביותר ומדוע זה ההפך. ומבאר
לדברינו שבלמטה ביותר מתגלה האור הגבה ביותר שכלם מתאחדים שם ואין הבדל בין אחד לשני, בסוד נעוץ תחלתו
בסופן. והוסיף הרה"ג ר' יעקב מטר שליט"א ש"לכן כתוב "ה' אחד" במספר, ולא יחיד וכדומה, לרמז שבמספר מתגלה
אחדות ה'. והוסיף הרה"ג ר' י. א. שליט"א שמספ"ר בא"ת ב"ש חיו"ג שפרושו עשית עגול, וזה הסוד של נעוץ תחלתו
בסופן שמתאחדים דרך בחינת עגול, כמובא בספר 'לקוטי אמרים' מר' צדוק הכהן מלובלין (אות טז) ו**חבורם היינו**
שמתחבר הראש לסוף נעשה עגל כשלוקחים קו ישר וכופפים הראש לחבר עם הסוף. וכן רואים שהשתלשלה
צורת עגולים ברב הספרות. ולכן אין הבדל בין הקדשה לקלפה בצורות הספרות, כי קדשה וקלפה הן סוד של פנים ואחור,
והארת המספרים קשורה עם הארת הפתר שאין בו חלקה של פנים ואחור כדוע בכתבי האר"ל. וכן פתח הוא סוד עגול,
כמובא באר"ל (עץ חיים' שער יג' ע' קפא) **מלת פתח מלשון כותרת, רצה לומר מקיף, כי גלגלת מקיף המח.** וכן
שמעתי מהרה"ג ר' אדם מ. שליט"א שכל סוגי המספרים מ1 עד 9 יחד עולים בגימטריא אדם, הסוד של ספירת הפתח
שנקראת אדם קדמון. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א ש**ספרות בגימטריא משה בן עמרם.**

שמעתי מהרה"ג ר' ישראל ק. שליט"א שיש ג' אותיות שיש להן צורת מספר, אות ו' דומה לספרה 1, אות צ' דומה
לספרה 3, ואות ס' דומה לספרה 0. וג' אלו יחד צו"ס בגימטריא יוסף המסמל את היסוד. ונראה לבאר כפי
שרואים בסדור הרש"ש שהשפע אצל הזכר נמשל לאותיות, וכשמגיע למלכות האותיות נהפכות למספרים, ולכן עטרת
היסוד נקראת אות, כמו אות מילה או אות שבת, לרמז שעד למקום הזה השפע נקרא אות ומשם זה עובר לנוקבא
ונהפך למספרים. וכן מובא בספר 'מלאך הברית' מה'בן איש חי' (פ' וירא) בשם האר"ל **טפת הזרע של הזכר היא כלולה**
מכ"ב אותיות, כי כ"ב אותיות נרשמן ביסוד של הזכר בסוד "וישכב במקום ההוא". וי"ש כ"ב אותיות
במקום ההוא. וכן מובא בספר 'צירה' (פ"ב מ"ב) **עשרים ושתיים אותיות יסוד, חקקו חצבון, וצר בהם נפש כל**
היצור, ונפש כל העתיד ליצר. רואים שכל האותיות שיכות ליסוד אותיות יסוד. וג' אותיות צו"ס מלבד זה שהן יחד

בגימטריא **יוסף**, כל אחת מהן בעצמה גם מסמלת את היסוד, כי האות ו' מסמלת את היסוד, וכן הספירה 1 מסמלת את היסוד שמבריח מהקצה לקצה ומגלה את אחדות הבורא, וכן האות צ' מסמלת את הצדיק יסוד, והספירה 3 מסמלת את ה-3 קוים שנקללים ביסוד, וכן האות ס' מסמלת את יסוד הנוקבא, והספירה 0 מסמלת את המלכות שלית לה מגרמא כלום. וכיון שג' אותיות אלו מסמלות את היסוד לכן יש להן גם צורת מספרים כי בהן נמצא סוד היחוד שהופך את השפע מאותיות למספרים. וכן 310 בגימטריא יקר או קרי שמסמלים את השפעת היסוד בקדשה ובקלפה. וכן מצינו בזהר חדש (ואתחנן ע) שהיסוד הוא בבחינת עגול. וכן ידוע במדע שהיחס בין הקף המעגל, לקו שעובר מצד לצד בתוך המעגל (קוטר), הוא 3.14 ומרמז על שם שד"י שמסמל את היסוד.

ביתר באור נראה שעקר היחוד נרמז באות ס' שמתחברת עם הספירה 0, כי יש להן גם את סמל העגול שמסמל את היחוד, וגם הספירה 0 היא בחינת המלכות שבמלכות שאין לה מגרמא כלום כמו האפס, ודוקא במקום הנמוך ביותר בבחינת המלכות שבמלכות יכול להתגלות אור הכתר. כי אם יש למשהו אור עצמי קשה לו לשים את כל האורות במקומם הנכון ולהגיע לאמת שבכתר, כי יש לו נגיעה להבליט את האור העצמי שלו מעל כלם, ודוקא הדרגה הנמוכה במלכות שאין לה מעצמה כלום וכל ענינה הוא אפס אותיות אסף ובגימטריא הקהל, היינו שאוסף את כל האורות למקום אחד ושם כל אחד במקומו האמתי הוא אור הכתר כפי שפלאם היו למעלה בשרשם. וכן על הכתוב (בראשית ב, יח) "אעשה לו עזר כנגדו" מתרגם אוינקלוס אעבד ליה סמוך לקבליה. וכן האות סמ"ך הראשונה בתורה היא בכתוב (בראשית ב, כא) "ויסגר בשר תחתנה". ומצינו בזהר (בראשית כח) על הכתוב הזה, שבשר הפונה על האשה שהיא בשר מבשרו של האיש, וה' סגר אותה תחתיו בבחינת מסגרת שמגנה עליו. וכן מובא בספר 'סוד הנשואין' להרב גלזרסון שליט"א שאותיות סגור סמוכות לאותיות נקבה. וכן מובא בספר 'פרדס רמונים' לרמ"ק (שער כג פ"ב) שהכתוב (בראשית ב, כד) "ודבק באשתו והיו לבשר אחד" מרמז על דברי הזהר שהאשה היא הבשר שה' סגר ונהיו לבשר אחד. ורואים שהסגירה היא בזמן הזיווג כפי דברינו, שאז היא סוגרת אותו ומשלימה אותו. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שאות סמ"ך מרמזת על סביב, וסחור, שהם מסובבים סחור סחור בסוד העגול של הסמ"ך. וכן מקדשים אשה בטבעת, וקדושין בגימטריא טבעת. וטבעת מסמלת את העגול, וכן הפלה מסובבת את החתן בבחינת עגול. וכן האות סמ"ך מתחלפת באות צד"ק, וצד"ק הוא יסוד. וכן מובא ב'אוהב ישראל' (שבועות) על הגמרא (תענית כו:) שהיו עושין שדוכים ביום חמשה עשר באב שהיו בנות ישראל יוצאות וחולות בכרמים. שיום חמשה עשר באב הוא כנגד האות החמש עשרה מאותיות הא' ב', שהיא האות סמ"ך, שמסמלת אחדות והשתוות. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יששכר גולדננטל שליט"א שהאות ס' שמספירה 60 מסמלת את מערכת הזמן שישנם 60 ימים ולילות בחדש, ו60 דקות בשעה ו60 שניות בדקה. ומערכת הזמן קשורה עם מערכת המספרים ועם ספירת המלכות שמתחדשת מזמן לזמן, והיא גם בסוד העגול של מעגל השנה. ונרמז גם בכתוב "אש תמיד תוקד" אותיות דקו"ת, כי מערכת הזמן קשורה עם הדקות. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שהשתלשל בגשמיות שהכתב של הנקבות מעגל יותר משל הזכרים ורואים שהעגול קשור יותר עם האשה שמסמלת את קומת המספרים שבמלכות. וכן עיגול ר"ת בחמשה אפנים של הכתוב על האחדות במלכות: (יחזקאל לז, כב) ועשיתי אתם לגוי אחד בארץ בהרי ישראל ומלך אחד יהיה לכלם למלך ולא יהיו עוד לשני גוים ולא יחצו עוד לשתי ממלכות עוד".

וכן דוד המלך הזכיר בתהלים את המשורר אסף שהיה בזמנו, אותיות אפס. ורואים שהשתלשל אצל דוד שראה את עצמו בבחינת אפס שהיה לו ידד בשם אסף ושיניהם יחד שרו וזמרו לה' בהתבטלות בבחינת אפס. וכן מצינו שאפס פרושו קץ וסוף, כמו (דברים לג, יז) "אפסי ארץ". וזה סוד המלכות שבמלכות שהיא סוף הספירות בבחינת אפס שלית ליה

מגרמיה כלום, וכל ענינה להיות כלי לקבל השפע מכלם. וכן מובא בעלון 'פי לה' המלוכה' שהאות 'ס' בגימטריא כלי שמסמל את המלכות, ולכן לאות 'ס' יש צורה של כלי. וזה גם הגימטריא של הס"ת "אין עוד מלבדו".

וכן רואים במגלת איכה שבפרקים ב' ג' ד' שנו את הסדר של האותיות ובמקום 'ס' ע' פ' הסדר הוא 'פ' ע', וכל שאר האותיות מסדרות לפי הסדר. ויתכן שירמיהו הצמיד את הס' לפ' לרמז על החרבן והגאלה שתלויים בספרה אפס שמרפבת מאותיות ס"פ שעם הכולל יוצרים אפ"ס, וחבור האפס לס', הוא שרש החבור של אותיות ומספרים בנקדת הסוף שבו תלויים הגלות והגאלה. וכן רש"י שם בפרק ב' מביא את הקושיא מדוע הקדים פ' לע' ומבאר שהם הקדימו פיהם לעיניהם ואמרו דברים שלא ראו. ובאר הרה"ג ר' דוד פרץ שליט"א שרואים שגם האות פ' היא בחינת עגול כמו הס' כי היא מסמלת את הפה באדם שהוא עגל, והפה הוא סוד המלכות כידוע. וכן אפס בגימטריא 'מלכותיה קאם'. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוגי שליט"א שעגול בגימטריא דוד המלך. וכן אפס בגימטריא מצוה שהיא מלשון צותא ובטול, כי האפס מסמל את תכלית הבטול. וכן "למנצח לאסוף" בגימטריא דוד בן ישי עם המלים.

קומת המספרים משתייכת על פי תורת הסוד לספירת המלכות שהיא התחתונה מכל הספירות, היינו כשאור התורה משתלשל למטה למלכות הוא משתלשל גם למספרים. וכן ספירת המלכות היא בסוד דג שסימן טהרתו סנפיר מרמז על שרש מספר. וכפי שמובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שהמלה ספירה היא בלשון נקבה כי ספירת המלכות היא בחינת נקבה, וכן כל הספרות אחת שתים שלש וכו' נאמרו בלשון נקבה. וכן הפסוק שמרמז על חשבון הגימטריאות (שיר השירים ז, ה) "עיניך ברכות בחשבון" נאמר על ספירת המלכות בלשון נקבה.

מובא מהרה"ג ר' אורי יונגרייז שליט"א, שהמשג מספר שיך לעולם הטבע שבו יש הגבלות ומספרים. מה שאין כן מה שמעל הטבע, הוא בבחינת מעל המספר ומביא שם מהרבנו בחיי (בראשית טו, יג) שמספר ארבע מאות הוא תכלית המספר, היינו הגבה ביותר, ולכן האות ת', בגימטריא ארבע מאות, שהוא המספר הגבה ביותר. נראה דמספר ארבע מאות שהוא הגבה שבטבע ובמספר, שיך למספר שבע, שהוא הגבה שבטבע, ולכן מצרים או מצרים בגימטריא מספר. דמצרים ששייכת למספר שבע הגבה שבטבע, היא הגבוהה שבמספר, ולכן בני ישראל היו בגלות מצרים "ארבע מאות שנה" כדי לברר ולהעלות את מספר ארבע מאות של מצרים. וכן מצינו בגמרא (תענית י.) תנו רבנן ארץ מצרים הויה ארבע מאות פרוסה על ארבע פרוסה, ומצינו בזהר (קדושים פד.) שגדלה של ארץ ישראל הוא ארבע מאות פרוסה על ארבע מאות פרוסה, דארץ ישראל ומצרים הן מספר שבע דקדושה ומספר שבע דקלפה זה לעמת זה. וכן הכתוב (בראשית טו, יג) "ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה" בגימטריא שבת, ורואים קשר בין השבת והשבע לארבע מאות שנה, דמספר ארבע מאות הוא בבחינת שבת.

וכן מביא שבסימני הטהרה בדגים יש מספר ארבע מאות דסנפיר בגימטריא ארבע מאות, וקשקשת בגימטריא ג' פעמים ארבע מאות. ומבאר לדברינו דסימני הטהרה בדגים מסמלים את שייכותם של הדגים למספר שבע דקדושה, שהוא מספר ארבע מאות דקדושה, לכן יש בהם מספר ארבע מאות. וכן סנפיר מרמז על שרש מספר. וכן המספר המסתתר בין אותיות שת"ק המסמל את הדג, הוא 400.

מובא במאמר 'דרך עץ חיים' לרמח"ל, אין הסטרא אחרא יונקת פי אם מן המדרגה התחתונה שבכל המדרגות, וסוד זה אות תי"ו שבאל"ף ב"ת, סוף הרגל התחתונה שלה היא המדרגה הזאת האחרונה שממנה יונקים, והוא ענין עקום הרגל הזאת. רואים שהרגל של התי"ו מעבירה את השפע מהקדושה לקלפה, ומבאר לדברינו פיון שמצרים נמצאת במקום החבור הזה, והיא מעבירה לכל הקלפה, לכן היא בסוד המספר

ארבע מאות של האות תי"ו, וכן עשו שמקבל את השפע ממצרים להעביר לכל הקלפה כדבארנו במאמר 'חשמל מילה' הוא גם כן בסוד המספר ארבע מאות של האות תי"ו. וכן מובא בספר 'ערבי נחל' (בשלח ג) שהאות תי"ו שבתבת שב"ת היא בסוד חבור השבת לחול, ויניקת החיצונים מקדשת השבת. ורואים קשר בין האות תי"ו למספר שבע של שבת וחבורו לקלפה. וכן אות תי' מרמזת על תחתית הקדשה.

השתלשל בגשמיות רמזור מלשון רמז אור.

אם נחלק את הפרד"ס לספירות יוצא שלמוד הסוד הוא כנגד אות י' של שם הוי"ה, בבחינת חכמה. למוד הדרוש הוא כנגד אות ה' של שם הוי"ה בבחינת בינה. למוד הרמז הוא כנגד אות ו' של שם הוי"ה בבחינת יסוד שכולל ו' ספירות. ולמוד הפשוט הוא כנגד אות ה' אחרונה של שם הוי"ה בבחינת מלכות. וכן מובא בר"א ח"ב (בפירושו על 'אדרת אליהו' לגר"א) **כמו ספירת יסוד המחברת בין תפארת ומלכות, כן מקצוע הרמז מחבר בין תורה שבכתב, לבין תורה שבפעל פה. מצינו** בגמרא (קידושין ב:) **ביאה אקרי דרף, דכתיב "וידרף גבר בעלמה"**. וכן מצינו בגמרא שם שדרף היא גם לשון זכר וגם לשון נקבה. וכן מצינו בגמרא (עירובין ק:) שזווג איש ואשה נקרא **דרף ארץ**. נראה דלכן **היסוד** הוא בחינת **דרף**, דכשם שרואים שכל השפע הבא לעיר בא דרף הדרף המובילה לעיר, כך השפע שבא לעולם, בא דרף היסוד הרוחני שהוא בחינת דרף. וכן מובא בלק"ת להאר"ל (תולדות ע' פג) **היסוד נקרא דרף**. ורואים שהיסוד הוא הדרף והמעבר לחבור העולמות, וכן **דרף נקראת רחוב** אותיות **חבור**. וכיון שמובא ב'שער הפנויות' להאר"ל (קריאת שמע ח"א ע' קפא) **כל גאלה הוא ביסוד**, לכן הגאלה תלויה בתורת הרמז, שדרכו עולים לסוד.

וכן השתלשל בגשמיות רמזור מלשון רמז אור [רמז חשמלי] שעושה סדר בדרכים, וכן תורת הרמז עושה סדר בדרכים שמחברות את פרד"ס התורה. וכן רמזור בגימטריא **סוד החשמל**, כפי שבארנו שהחשמל שיקף לספירת היסוד. וכן רמזור בגימטריא **"גנת אגוז"** שמסמלת את תורת הרמז. וכן **רמזור** באח"ס בט"ע **מר"ן ו'**, היינו האות ו' שמחברת את תורת הסוד של **מירון** לתורת הפשוט. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שב' פעמים **רמזור** עם המלים והכולל בגימטריא הפתוב: (דברים לא, יא) **"בבוא כל ישראל לראות את פני ה' אלהיך במקום אשר יבחר תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם"**, וכפי ששמעתי מהרה"ג ר' ט. חימוביץ שליט"א **שמשי"ח תרא"ה** מרמז שם בפתוב **"במקום אשר יבחר" תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם** בדלוג שתי אותיות. וכן השתלשל האור היקף ברמזור שבו נוסעים, כי צבע היקף מסמל את קו האמצע שהוא סוד הדרף ואתו נוסעים. ויש מקומות שהשתלשל צבע לבן, כי לבן הוא חסד שגם מתאים לנטיעה. והצבע האדם עוצר, כי צבע אדם מסמל את הגבורה.

וכן מצינו בזהר (בראשית כט:) **חיים תלויים בבוני ישי, ובואו נמשכים לו, ובהם שולט בכל, והארץ ממנו נזונה**. רואים שהמשיח ישפיע פרנסה דרף האות ו' של שם הוי"ה שהיא בבחינת יסוד, ובכח זה הוא שולט בכל. וכן **רמ"ז** אותיות **זר"ם** המסמל את השפעת היסוד כמו שפתוב (יחזקאל כג, כ) **"וזרמת סוסים זרמתם"**. וכן **רמ"ז** או **זר"ם** עה"כ בגימטריא **רמ"ח**, דהשפעת היסוד כוללת את כל הרמ"ח אברים כדבארנו במאמר 'חשמל תורה'. ולכן האותיות **נח"ש** באות אחרי אותיות **רמ"ז** או **זר"ם**, כי הנחש הוא בבחינת ערלה המתלבשת על היסוד. ולכן המעבר בין גלות לגאלה יתחיל **במצרי הורמוז**, המסמלים את ספירת היסוד, שהיא **המצר** והמעבר של תורת הרמז, שהוא המעבר בין הפשוט לסוד, בין הגלות לגאלה. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שהסתור שבתורה מגיעים אליו דרף ראשי סופי תבות, שהם

מחברים ראש תוף סוף. וכן ההפרש בין מספר חנוכה למספר פורים הוא מספר רמ"ז, כי חנכה ופורים הם נצח והוד, והרמז שהוא היסוד נמצא ביניהם ומחבר אותם. וכן נוטריקון בגימטריא צדיק יסוד עולם. וכן נוטריקון אותיות נוטריקון בגימטריא יוסף. וכן מובא מהרה"ג ר' דוד לייטנער שליט"א שהאות מ' מרפבת מאותיות כ"ו מחברות, ולפי זה רמ"ז הוא אותיות זכ"ר המסמל את היסוד. וכן שמעתי מהרה"ג ר' א. י. שליט"א שנסח המדרש (ילקוט שמות רמ"ו) נגלה בסיני כזקן מלא רחמים ר"ת רמ"ז וס"ת אמ"ן שמסמלים את היחוד. והוסיף הרה"ג ר' יואל טיטלבוים שליט"א שגם האות השניה במלים אלו, חק"ל מסמלת את המלכות.

מובא בספר 'שער מאמרי רשב"י להאריז"ל (ע' מה) שאור הגנוז הוא אור היסוד. דאור הגנוז נקרא בתורה טוב, כמו שכתוב (בראשית א, ד) "וירא אלהים את האור כי טוב" והמלה "טוב" מסמלת את היסוד דקדושה, כמו שכתוב (ישעי' ג, י) "אמרו צדיק כי טוב". וכן הכתוב "את האור כי טוב" ס"ת בר"ת המסמלת את היסוד דקדושה. וכן מובא בספר 'אות חיים' (ח"א ע' מט) שאור הגנוז בגימטריא זרע, דאור הגנוז בא מהשפעת היסוד שהוא בבחינת זרע. וכן אם נפחית מספר ט"ב ממספר או"ר נקבל מספר ק"ץ, לרמז שהאור כי טוב יתגלה שוב בזמן הקץ. וכן הכתוב (מלאכי ג, ו) "אני הוי"ה לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם" בגימטריא תשע"ו. ובמספר גדול עולה 1335 הקץ של דניאל. וכן "אני הוי"ה לא שניתי ואתם" בגימטריא 1335.

מצינו בגמרא (שבת קה.) אמר רב יוחנן משום רבי יוסי בן זמרא מנין ללשון נוטריקון מן התורה שנאמר "כי אב המון גוים נתתיך". "אב" נתתיך לאמות. "בחור" נתתיך באמות. "המון חביב" נתתיך באמות. "מלך" נתתיך לאמות. "ותיק" נתתיך באמות. "נאמן" נתתיך לאמות. רבי יוחנן דידיה אמר "אנכי" נוטריקון, אנה נפשי כתיבת יהבית. רבנו אמרי, אמירה נעימה כתיבה יהבה. איפא דאמרי, "אנכי" למפרע יהבה כתיבה נאמנין אמריה. ורואים שתבת אנכי שנאמרה מפי ה' וכוללת את כל התורה נאמרה בלשון נוטריקון ללמד שה' בעצמו כתב את התורה. נראה לבאר שיש כאן רמז על דרכי ירידת התורה והשתלשלותה למטה דרך תורת הרמז שהיא נוטריקון, וה' רמז שהוא בעצמו מוריד את האור של התורה למטה דרך בחינת נוטריקון שמחברת את קב"ה לישראל דרך התורה. ותורת הרמז היא התורה שמחברת את עם ישראל לה' יותר משאר חלקי התורה, כי דרכה עולים לסוד ולחלקים העליונים של התורה. ולכן מתחילה הדרשה עם רבי יוסי בן זמרא לרמז על תורת הרמז. ולכן כל זה קשור לאמות לרמז שאור תורת הרמז יורד למטה מטה ומאיר גם לעמקי הקלפות לאמות העולם. וכן אנכי היא בלשון מצרי, כמובא במדרש (ילקוט שמות רפ) אמר רבי נחמיה מהו אנכי לשון מצרי. יוצא שהקב"ה רמז בתבת אנכי את ירידת האור גם בלשון נוטריקון, וגם בהשתלשלות בגשמיות עד עמקי הקלפות. לכן דוקא תבה זו ששמענו מפי ה' היתה בלשון מצרי ונוטריקון. וכן מובא בספר 'עמודיה שבעה' שלומדים מ"אנכי" נוטריקון, אנה נפשי כתיבת יהבית. שכתובת חדושי תורה היא בבחינת קרבן לתקון הנפש. ומוסיף בספר 'עקדת משה' שלכן השתלשל ענין מזבח הדפוס, כי הדפסה של חדושי תורה היא בבחינת מזבח. ומבאר לדברינו שרמז כאן ענין הקרבן שמחבר ומקרב את העולמות דרך תורת הרמז. וכן נוטריקון בגימטריא אחור באחור, לרמז שנוטריקון מגלה גם את האחור של התורה שמשתלשל לעמקי הקלפות.

מצינו בגמרא (תענית ז:) שהגשם נקרא אור. ומובא ברמח"ל (ליקוטים מכתבי רמח"ל ענין קריאת התורה) הגשם מציאותו הראשון הוא אור, והם הברקים שנראים, וכן הוא אומר, "ברקים למטר עשה". אחר כך מתלבש באור הזה ונעשה מאור אור. ואחר כך יורד עוד למטה ונגשם יותר, ונעשה גשם שהוא ממש גשמיות. כן הוא באורות המאציל ברוך הוא, ההארה הראשונה שהוציא היא בחינת אור, וכן הוא אומר, "פתח דברך

יָאִיר, וְהוּא פֶּתֶר. אַחַר כֵּן יָרַד עוֹד וְנִעְשָׂה בְּחִינַת אֲוִיר וְהוּא חֲכָמָה. וְאַחַר כֵּן יָרַד עוֹד וְנִעְשָׂה מִיָּם וְהוּא חֶסֶד. וְכֵן הִגְשָׁם נִקְרָא מוֹרָה בְּגִימְטְרִיא מְאִיר. וְכֵן הָאוֹתִיּוֹת מֵעַל אוֹתִיּוֹת גֶּשֶׁם, הֵינּוּ לִפְנֵיהֶן רַל"ב, הֵן הִגִּימְטְרִיא שֶׁל ד' מַלְוֵי שְׁמוֹת הַנְּי"ה ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, לְרַמֵּז שֶׁהִגְשָׁם מִשְׁתַּלְשֵׁל מִשָּׁם הו"ה. וְכֵן אוֹתִיּוֹת לְק"ח הַמְסַמֵּל אֶת הַתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מִשְׁלֵי ד, ב) "כִּי לֶקַח טוֹב נִתַּתִּי לָכֶם תּוֹרַתִי אֵל תַּעֲזְבוּ" קוֹדְמוֹת לְאוֹתִיּוֹת מְט"ר. וְשִׁמְעַתִּי מֵהֵרָה ג' ר' מִשָּׁה פִּנְחָס שְׁלִיט"א שֶׁכִּמוֹ שֶׁהִגְשָׁם נּוֹצֵר מֵאוֹר שֶׁהִשְׁתַּלְשַׁל לְגִשָּׁם, כֵּן כָּל הַגִּשְׁמִיּוֹת מִשְׁתַּלְשֵׁל מֵהָאוֹר הַרוֹחֲנִי. וְכֵן גֶּשֶׁמִּי אוֹתִיּוֹת מְשִׁיג, לְרַמֵּז שֶׁדֶרֶךְ הַצְּמִצּוֹם שֶׁבְּגִשְׁמִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג אֶת הָאֱלֻקוֹת בְּדֶרֶךְ הַגְּבוּהָה בְּיוֹתֵר, כִּי הַמְּשָׁל הָאֱמֵתִי הוּא בְּדִיּוֹק כְּמוֹ הַנֶּמְשָׁל. וְכֵן אִם נּוֹסִיף אֶת הִגִּימְטְרִיא שֶׁל או"ר לְגִימְטְרִיא שֶׁל הַטֵּב"ע, עוֹלָה כְּמִנְיָן ט"ל וּמְט"ר.

שֵׁם אִמּוֹ שֶׁל שְׁמִשׁוֹן צִלְפּוֹנִי שְׁמֵרֵמֵז עַל צִלִּיל הַטֵּלְפוֹן שְׁמִסְמֵל אֶת הָאוֹפְנִים.

מְצִינּוֹ בְּמִכּוֹנוֹת שְׁעֵשָׂה שְׁלֵמָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ כְּתוּב (מַלְכִים א' ז, ל) "וּמִעֲשֵׂה הָאוֹפְנִים כְּמִעֲשֵׂה אוֹפֵן הַמְּרַכְּבָה", וּבִרְד"ק שֵׁם "אוֹפֵן הַמְּרַכְּבָה", מְרַכְּבֵת הַקֹּדֶשׁ הַנִּרְאִית בְּמִרְאֵה הַנְּבוּאָה לִיחְזָקָאֵל, הֵינּוּ שְׁשֵׁלֵמָה עֲשֵׂה אֶת הַמִּכּוֹנוֹת עִם כְּרוּבִים אֲרִיּוֹת וְאוֹפְנִים וְכו', כְּדִגְמַת הַמְּרַכְּבָה שְׂרָאָה יְחֻזְקָאֵל, (וְכֵן מוּבָא בְּשִׁמּו"ר ל, ד). וּמוּבָא בְּסִפְר' שֵׁם הַגְּדוּלִים 'לְחִיד"א (עַט בַּהֲגָהָה) אֲמַרְתִּי לְהַעֲתִיק כָּאֵן מָה שֶׁהַשְּׁבִתִּי לְאַחַד שֶׁהִיָּה מִתְלוּצֵץ בְּחַז"ל בְּעַת הַגְּלוּת מְכּוֹנַת הַפּוֹנוּגְרָף בְּאִמְרוֹ מְדוּעַ לֹא נּוֹדַע גַּם לְחַז"ל חֲדָשׁוֹת וְנִצְוֹרוֹת כְּאֵלוֹ, וְאַף אֲנִי הַשְּׁבִתִּי לוֹ כְּרָנַע אֲדַרְבָּה כְּבָר נִמְצָא כְּזֹאת בְּדִבְרֵי חַז"ל, כִּסָּא שֶׁל שְׁלֵמָה שֶׁשׁ מַעֲלוֹת לְכִסָּא וְכו', עָלָה בְּמַעֲלָה הַרְאִשׁוֹנָה הַכְּרוּז מְכַרְזֵי לֹא יִרְבֶּה לוֹ נְשִׁים וְכֵן כָּלֵם הָרִי לְהַדְיָא דְנִגְלָה לְשֵׁלֵמָה מְכּוֹנָה כְּזוֹ הַמְּקַבְּלַת קוֹל וְדַבּוּר, וְהוֹצִיאָו עַל יְדֵי כַח הָעֲלֻקְטָרִי. וְרוֹאִים שֶׁכִּסָּא שְׁלֵמָה הִיָּה מִפְעֵל עַל יְדֵי עֲלֻקְטָרִי גֶשֶׁמִּי, וְיִתְכּוֹן שְׁשֵׁלֵמָה לְמַד אֶת מְלֻאכַת הָעֲלֻקְטָרִי הַגֶּשֶׁמִּי מֵהַחֲשֵׁמֵל הַרוֹחֲנִי, כְּפִי שְׁרוּאִים שְׁשֵׁלֵמָה הִיָּה בְּקִי בְּסוּדוֹתָיו.

מוּבָא בְּרִש"י (מַלְכִים א' ז, ל) וּמִקַּל עֵב וְאֶרֶךְ נִתְחַב בְּשָׁנֵי הָאוֹפְנִים שְׁמִמְזַרְח לְמַעֲרַב, וְכֵן בְּשָׁנִים הַדְּרוּמִיִּים, וְאֵלוֹ הַמְּקַלּוֹת קִרְאָם הַפְּתוּב "יְדוּת", רוֹאִים שֶׁהָאוֹפְנִים בְּמִכּוֹנוֹת שְׁעֵשָׂה שְׁלֵמָה הֵיוּ מְחַבְּרִים עַל יְדֵי מְקַלּוֹת, נִרְאֵה דָּזָה כְּדִגְמַת הַמְּרַכְּבָה לְמַעֲלָה, שֶׁהָאוֹפְנִים מְחַבְּרִים לְחִיּוֹת, כֵּן חֲבַר שְׁלֵמָה אֶת הָאוֹפְנִים לְמְקַלּוֹת שֶׁהֵם בְּבַחֲינַת חִיּוֹת. וְלָכֵן קִרְאָם הַפְּתוּב "יְדוּת" דִּיָּד מְסַמֵּל אֶת הַחִיּוֹת כְּפִי שֶׁנִּבְאָר בְּמֵאֵמֶר 'חֲשֵׁמֵל אוֹת'.

נִרְאֵה דְלָכֵן הִשְׁתַּלְשַׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת שֶׁנִּתְּנוּ הַשֵּׁם אֲסִימוֹן לְמִטְבַּע שֵׁשׁ בּוֹ חוֹר, דְּמִטְבַּע זֶה הוּא בְּבַחֲינַת אוֹפֵן, כְּפִי שֶׁמְצִינּוֹ בְּזֶהֱר (פְּקוּדֵי רַמְט:) שְׁמִפְרַט שֵׁם שְׁמוֹת הַד' אוֹפְנִים, וְשֵׁם אֶחָד מֵהֶם אֲסִימוֹן. וְכֵן הַמִּטְבַּע הִיָּה בְּשִׁמּוֹשׁ בְּזֶק טֵלְפוֹן שֶׁהוּא מְלִשׁוֹן אוֹפֵן כְּדִלְקֵמוֹ, וּבְזֶק מְרַמֵּז עַל הַחֲשֵׁמֵל שֶׁמְרָאָהוּ כְּמִרְאֵה הַבְּזֶק.

וְעוֹד רוֹאִים בְּכַח הַתְּקַשְׁרֵת שֶׁהַתְּגַלָּה בְּעוֹלָם דְּרֶךְ הָעֲלֻקְטָרִיק הַגֶּשֶׁמִּי, שֶׁמְקַשֵּׁר וּמְאַחַד אֲנָשִׁים בְּכָל דְּרֶךְ וּבְכָל זְמַן וּבְכָל מְקוֹם, וְזֶה מְסַמֵּל אֶת הָאֱלֻקוֹת שֶׁמְאַחַדֵת אֶת כָּלֵם, וְכָלֵם נְכַלְלִים בָּהּ וּמִתְאַחַדִּים אִתָּהּ. וְיִתְכּוֹן גַּם שֶׁשְׂרָשׁ הַמְּלָה טֵלְפוֹן - פּוֹן, הוּא מְלִשׁוֹן אוֹפֵן. דְּשִׁפּוּפְרַת הַטֵּלְפוֹן נַעֲשִׂית בְּדֶרֶךְ כָּלֵל מְשִׁנֵּי עֲגוּלִים, וְיִתְכּוֹן שֵׁשׁ כָּאֵן רִמָּז שֶׁכָּשֶׁם שֶׁהַקוֹל הַגֶּשֶׁמִּי נִכְנָס לְתוֹךְ פּוּמִית עֲגֻלָּה, בְּבַחֲינַת אוֹפֵן, כֵּן הַקוֹל הַרוֹחֲנִי נִכְנָס לְתוֹךְ הָאוֹפְנִים הַרוֹחֲנִיִּים, וְהֵם מַעֲלִים אֶת זֶה לְחִיּוֹת, וְהַחִיּוֹת לְשִׁרְפִים. כְּפִי שֶׁנִּבְאָר מִסִּפְר' הַלְּקוּטִים' לְהַאֲרִיז"ל (תְּרוּמָה ע' קַעט), שֶׁהַחִיּוֹת נִמְצָאִים לְמַעֲלָה, בְּעוֹלָם הַיְצִירָה וְהַמְשָׁךְ שֶׁלָּהֶם

הם האופנים למטה בעולם העשייה. וכן השתלשל בגשמיות שם הירק מלפפון מלשון פון – אופן, דלירק זה צורת צנור ובחתיכו עגולים מקבל צורה של אופנים וגלגלים. והוסיף הרה"ג ר' משה גנוט שליט"א שפון פרושו שמיעה ביונית עתיקה. מובא בספר 'לקוטי אמרים' מר' צדוק הכהן מלובלין (אות טו) ענין שמשון. אמרו חז"ל שחשב יעקב שהוא משיח, כי אמו הצלפוני היא משבט יהודה מבני חור שממנו השתלשלות בית דוד גם כן מבצלאל. וכן המשיח יהיה אביו מיהודה ואמו מדן והוא להיפך, כי ענין יהודה ודן שהם ראש וסוף השבטים כמו שאמרו ז"ל אין לך גדול מיהודה וירוד מדן, וחבורם היינו שמתחבר הראש לסוף נעשה עגל כשלוקחים קו ישר וכופפים הראש לחבר עם הסוף. והוא סוד המחול לצדיקים לעתיד לבא. נראה דר' צדוק מרמז על דוד ושמשון שיש להם חבר של שני קצוות יהודה ודן בלח החבור של העגול שיש באופנים בעולם העשייה שהוא בבחינת מלכות, ולכן שם אמו של שמשון צלפוני שמרמז על צליל הטלפון שמסמל את האופנים. וכן שם אשת דן בן יעקב אפל"ו כמובא בספר הישר, דומה לשם אמו של שמשון צלפוני ושתייהן משרש סכת דוד הנופלת, ובצלפוני נרמז הצל של סכת דוד. וכן שרש פל"ו בגימטריא סוף או עולם שמסמלים את ספירת המלכות. ושרש פל"ו מרמז באות השניה בכתוב (הושע ג, ה) "ובקשו את ה' אלהיהם ואת דוד מלכם ופחדו אל ה' ואל טובו באחרית הימים". וכן שרש פ"ל מרמז על פל"א ותפל"ה שקשורים עם המלכות. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שדוד המלך בגימטריא בזק שנאמר על החשמל והשתלשל בטלפונים כדלעיל. וכן שמשון בגימטריא 696 שצורת הספרות מרמזת על דבר והפוכו בבחינת העגול שמחבר ההתחלה לסוף.

לפי זה נראה לבאר את הברקים שנוצרים מהעננים הגשמיים. מובא ברבנו בחיי (שמות יט, טו) הברקים הם מלאכים שנאמר "עשה מלאכיו רוחות משרתיו אש להט" וכתוב "ונגה לאש ומן האש יוצא ברק". רואים שהברקים הם מלאכים, כפי שמצינו ברקים בנבואת החשמל (יחזקאל א, יג) "ומן האש יוצא ברק". ורואים בברקים שנוצרים מהעננים הגשמיים, צורתם כצורת חוטי אש. נראה דזה מרמז על הקשר בין העננים והברקים לחוטי החשמל הרוחני שהם חיות אש. וכן ברק בגימטריא אש. וכן המספר המסתתר בין אותיות שם שד"י המסמל את היסוד הרוחני הוא 302 כמנין בר"ק.

והוסיף הרה"ג המקבל ר' עמרם אופמן שליט"א שמובא בספר יצירה (פ"א מ"ו) עשר ספירות בלי מה צפייתו כמראה הבזק ותכליתו אין להו קץ. היינו שיחזקאל צפה בנבואתו בעשר ספירות של האור אין סוף וראה אותן בצורת חיות אש כמראה הבזק. ומבאר הר"מ בוטריל בשם רב האי גאון ועוד מקבילים "והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק", והוא קל ומהיר היורד מן השמים ביום סגריר, והוא נראה לאדם כהרף עין וכו', בזק הוא כמו ברק, כי הז"ן במקום רי"ש, שהוא מתלהט במהרה ומעלה להב עולה ויורד הלהב, ועל דרך הפסוק "כברקים ירוצצו" נקט "רצוא". רואים שרב האי גאון למד פשוט בפסוק שיחזקאל ראה את החיות אש כמראה הברקים הגשמיים. וכן מתרגם יונתן בן עוזיאל כחיזו ברקא. וכן מבאר רש"י (יחזקאל א, יד) בזק כמו ברק. וכן מובא ברמב"ם (מורה נבוכים ח"ג פ"ב) בזק שם הברק. ואם נבדק מה הם הברקים הגשמיים, נמצא שהם עלקטריק, כמובא במלבי"ם (ירמ' י, ג) "ברקים למטר עשה" בעת ירצה שירד המטר יפרד מהם יסוד האש והעלעקטרי ויתהוה הברק, ועל ידי זה מוצא רוח מאוצרותיו יוציא יסוד הרוח האצור באדים, ועל ידי כן יתהוה המטר פנוע בחכמת הטבע. ויוצא שהמשילו את החשמל הרוחני שיחזקאל ראה בעלקטריק הגשמי ממש. וכן סוד חשמל עם המלים בגימטריא אלקטריק. והוסיף הרה"ג ר' משה גנוט שליט"א שסוד חשמל בגימטריא מתח.

להלן נביא צטוט על המשג בַּרְק לפי המדע. בַּרְק הוא תופעה אקלימית שבמהלכה נפרק עלקטריק סטטי הנמצא בעננים. הברק נראה כפרץ אור עז, ויחד אתו נוצר הרעם, המגיע אלינו זמן מה לאחר הברק, כתוצאה מההבדל הגדול שבין מהירות האור למהירות הקול. הברק נוצר משום שבתחתית ענני סערה נוטה להצטבר מטען עלקטרי שלילי גדול מאד. המתח העלקטרי בין תחתית הענן לבין הקרקע נע בין 20 ל-100 מליון וולט. עצמת זרם הברק עשויה להגיע עד 10,000 אמפר. פגיעה של ברק בגוף חי או דומם על האדמה נקראת מפת ברק. פגיעת הברק היא למעשה מפת עלקטריק, שבה עובר זרם עלקטרי בעל מתח גבה מאד, מהאוויר אל הגוף שנפגע. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שמהירות האור בגימטריא 873 אותן ספרות של 378 גימטריא חשמל. וזה גם הגימטריא של אין עוד מלבדו. והוסיף הרה"ג ר' יעקב מטר שליט"א שהשתלשל בגשמיות שהם מודדים את מהירות האור בש' אלף קילומטר לשניה, שהם קפ"ו אלף מייל לשניה, יחד יוצא אותיות שקו"ף, לכן האור הוא שקוף, ומבאר לדברינו שמהירות האור מסמלת גם את האור הרוחני שמשתלשל לעולם שהוא בבחינת שקוף.

והוסיף הרה"ג המקבל ר' עמרם אופמן שליט"א שמובא בתרגום יונתן בן עוזיאל על הפסוק (זכריה ט, יד) **"וה' עליהם יראה ויצא כברק חצו"**. וזו עליהו ויתגלי ויהו נפקין כברקין פתגמוהי. ורואים שהשפעת התורה והנבואה מהקב"ה נמשלת לברקים. וכן מצינו בזהר (יתרו פב.) על הפתוב שנאמר במתן תורה, **"וכל העם ראים את הקולות"** שראו את החשמל, וכן פתוב (שמות יט, טז) **"ויהי קלת וברקים"**. וכן מצינו בזהר (תיקונים עד:) **ברקים מצד הצדיק שנאמר בו "ויוצא כברק חצו"**. רואים שהברקים באים מהיסוד. וכן מובא בלק"ת להאר"ז (שופטים ע' רפט) **"ויוצא כברק חצו" שהוא טפת הזרע היורה פחי**.

ויתכן ששם העיר **בני ברק** הוא מלשון **בני ברק**, המסמל את החשמל הרוחני, דמקום זה היה מקום תורה כבר בימי חז"ל, כמובא במדרש (ויק"ר כא, ח) **רבי חנניא בן חכניאי ור' שמעון בן יוחאי הלכו ללמד תורה אצל ר' עקיבא בבני ברק שהו שם י"ג שנה**. וכן מובא בהגדה של פסח מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו מסבין בבני ברק, והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין לב:) **אחר רבי עקיבא לבני ברק**, ובארנו במאמר 'חשמל שופר' שרבי עקיבא היה שרש תורה שבעל פה והיה בבחינת חשמל. וכן מובא באברבנאל (זבח פסח) **שבני ברק** הכונה לכלי מילת שהיו מסובין בבגדי משי שיש להם ברק. ונבאר במאמר 'חשמל מילה' שכלי מילת הם מלשון חיות אש ממללות. והם סמל לבגדי החשמל שהיו לאדם הראשון בגן עדן. לכן הפתנת פסים של יוסף היתה כלי מילת, כי היא היתה הפתנות עור של אדם הראשון. וכן **בני ברק** בגימטריא **יוסף הצדיק** ובגימטריא **שמיטה** המסמלת את השכינה. וכן המספר המסתתר בין אותיות **בני ברק** הוא 386 כמנן **שכינה** או **הפקר** עם הכולל.

והוסיף הבה"ח יהונתן ויסקוף שליט"א שגם במח האדם יש עלקטריק שמעביר זרם לכל הגוף דרך מערכת העצבים וחוט השדרה, ובארנו במאמר 'חוטי החשמל' שהחשמל הרוחני בא מבחינת מח ויורד דרך חוט השדרה לכל האברים. והוסיף הרה"ג ר' יוסף צדוק שליט"א שגלי העלקטריק במח האדם נמצאים בין הקרום למח, וכן משפן הנשמה הוא באותו מקום בקרום דאוריאל. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שהשתלשל בגשמיות שנותנים מפת עלקטרי לאדם הנוטה למות להחיותו, לסמל שהחיים באים מהחשמל הרוחני. ויתכן שהשתלשל לקרא לקבלת מוחין, **הברקה**, מח מבריק, מלשון

בָּרַק, לְרִמּוֹז שֶׁהַחֲשָׁמֶל הַרוֹחָנִי שֶׁהוּא בְּסוּד בָּרַק הַשְּׁפִיעַ חֲכָמָה. וְכֵן מוּבָא בְּכַתְבֵי ר"א חֲבֵר ('פְּתָחֵי שְׁעָרִים' פְּנִימִיּוֹת וְחִיצוֹנוֹת כֹּא) הַבָּרַק הַמִּתְנוּצֵץ בְּרָקִיעַ הוּא סוּד יְרִידַת מוֹחִין חֲדָשִׁים מִן הַהִנְהָגָה הָעֲלִיוֹנָה. וְכֵן חֲשָׁמֶל בְּגִימְטְרִיא חוּט מַחֲשָׁבָה. וְכֵן נִרְאֶה שֶׁהַשִּׁתְּלֻשׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת שֶׁנִּתְּנוּ בְּטוֹי; נֶפֶל הָאֲסִימוֹן לְאָדָם שֶׁקִּבַּל הַבָּרַקָה, דְּמִטְבַּע זֶה הוּא בְּבַחֲיִנַת אֹפֶן, כְּפִי שְׁמִצִּינוּ בְּזֶהר (פְּקוּדֵי רִמּוֹז): שְׁמִפְרֵט שֵׁם שְׁמוֹת הַד' אֹפְנִים, וְשֵׁם אֶחָד מֵהֶם אֲסִימוֹן. וְכִפִּי שֶׁבְּאַרְנוּ שֶׁהַחֲשָׁמֶל הַרוֹחָנִי בְּעוֹלָם הָעֲשִׂיָה נֶאֱצַל לְאֹפְנִים, כְּמוּבָא בְּסִפְרֵי הַלְקוּטִים 'לְהַאֲרִיז' ל (תְּרוּמָה ע' קַעט), שֶׁהַחֲחִיּוֹת נִמְצְאוֹת בְּעוֹלָם הַיְצִירָה, וְהַהֲמָשֵׁךְ שֶׁלָּהֶן בְּעוֹלָם הָעֲשִׂיָה, הֵם הָאֹפְנִים. וְכֵן אֲסִימוֹן בְּגִימְטְרִיא אֶלְכָסוֹן שְׁמִסְמַל אֶת עוֹלָם הָעֲשִׂיָה וְסִפְרֵי הַמַּלְכוּת שֶׁיֵּשׁ בָּהּ י"ב גְּבוּלֵי אֶלְכָסוֹן.

חֵלֶק הַפְּנִים שֶׁל הַגּוֹף, לְמַעַלָּה נִמְצָא בְּיַדֵּי הַקְּלָפָה, וְלִמְטָה בְּצֵד הַקְּדֻשָּׁה.

כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ג, ג) "וּמִפְרֵי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַגֵּן אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא תִגְעוּ בּוֹ", וּמִבְּאֵר רִש"י "וְלֹא תִגְעוּ בּוֹ" הוֹסִיפָה עַל הַצּוּוִי, דְּחִפָּה עַד שֶׁנִּגְעָה בּוֹ, אָמַר לָהּ כָּשֶׁם שֶׁאִין מִיָּתָה בְּנִגְיָעָה, כִּי אִין מִיָּתָה בְּאֲכִילָה. רֹאִים שֶׁצּוּוִי ה' הִיָּה רַק לֹא לְאָכֵל מֵעַץ הַדַּעַת, אֲבָל לְגַעַת הִיָּה מִתֵּר, וּמִלְכַחְתָּלָה ה' אָמַר לְאָדָם שֶׁלֹּא יֹאכֵל מִמֶּנּוּ, שֶׁלֹּא יִכְנַס לְקַלְפַת נֶגַה וְיִוְכַל לְהַשְׂאֵר בְּגֵן עֵדֶן, וְלֵאחֶר שֶׁחֲטָא גֵרַם שֶׁנִּצְרַף לְרִדַת לְתוֹךְ קַלְפַת נֶגַה, שֶׁהִיא הָעוֹלָם הַזֶּה, כְּדֵי לְתַקֵּן וְלְהַעֲלוֹת אֶת הַנִּיצוּצוֹת שֶׁנִּפְלוּ שֵׁם כְּפִדּוּעַ. וְכֵן הַכְּתוּב "וּמֵעַץ הַדַּעַת" בְּגִימְטְרִיא קַלְפַת נֶגַה. נִרְאֶה דְּמִזָּה אָנוּ יְכוּלִים לְלַמֵּד אֵיךְ עֲלִינוּ לְהַתְיַחֵס לְקַלְפַת נֶגַה בְּכָלִלוּתָהּ, רַק לְגַעַת וְלֹא לְאָכֵל, הֵינּוּ כְּמוֹ שֶׁהִנָּחַת הַנִּגְיָעָה הִיא הַנָּאָה חִיצוֹנִית בְּלִבָּד, כִּי הָאָדָם כְּשֶׁבָּא בְּמַגֵּעַ עִם הַהִנָּחוֹת הַגִּשְׁמִיּוֹת הַמִּתְרוֹת, שֶׁבָּאוֹת מִקַּלְפַת נֶגַה, יְכוּל לְהִנּוֹת בְּבַחֲיִנַת נִגְיָעָה, וְלֹא לְהִיָּתוֹת שֶׁקוּעַ בְּזֶה בְּפְנִימִיּוֹת, בְּבַחֲיִנַת אֲכִילָה שֶׁהִיא הַנָּאָה פְּנִימִית. וְלָכֵן אֹמֵר ה' בְּן אִישׁ חִי' שֶׁעָקַר תִּקּוֹן חֲטָא אָדָם הִרְאִשׁוֹן הוּא לְהַתְקַדֵּשׁ בְּעִנְיָנֵי אֲכִילָה, וְלִצְאָת מֵהַהִנָּחָה הַפְּנִימִית שֶׁבְּקַלְפַת נֶגַה. וְכֵן מִצִּינוּ בְּזֶהר חֲדָשׁ (תִּיקוּנִים קַלֵּד) שֶׁהַשְּׁפָעַת הַיְסוּד דְּקַדְשָׁה שִׁיּוּרְדַת לְעוֹלָם הַגִּשְׁמִיּוֹת הִיא בְּבַחֲיִנַת כְּלֵאחֶר יָד, וְיָמֵי שְׁמִתְעַסֵּק עִם הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי כְּלֵאחֶר יָד, הוּא מִתְקַשֵּׁר עִם הַקְּדֻשָּׁה שִׁיּוּרְדַת לְמִטָּה. מֵה שֶׁאִין כֵּן מִי שֶׁמִּתְעַסֵּק בְּבַחֲיִנַת פְּנִים הוּא נִכְנַס לְמִקוֹם הַקְּלָפָה.

וְכֵן נִרְאֶה שֶׁאֲפָשֵׁר לְרֹאוֹת זֹאת "וּמִבְּשָׂרֵי אַחְזָה אֱלוֹהִים", כִּי הַשְּׁפָעַת הַיְסוּד בָּאָה מִחוּט הַשְּׂדֵרָה שֶׁנִּמְצָא בְּחֵלֶק הָאֲחֹר שֶׁל הָאָדָם סְמוּךְ לְעוֹר שֶׁל הַגֵּב, וּמֵאִידֵךְ הַמּוֹתְרוֹת שֶׁהוֹלְכִים לְחִיצוֹנִים נִמְצָאִים בְּאַבְרֵי הַפְּרָס שֶׁנִּמְצָאִים בְּחֵלֶק הַפְּנִים שֶׁל הָאָדָם, וְיֵשׁ כָּאֵן רִמּוֹז שֶׁאֲמַנֵּם הַיְסוּד הוּא פְּנִים וְהַמּוֹתְרוֹת הֵם אֲחֹר כְּפִי שְׂרֹאִים אֶת נִקְדַת הַמוּצָא שֶׁלָּהֶם, אֲבָל הֵם עוֹבְרִים בְּמַעְרַכַת גּוֹף הָאָדָם, כֵּל אֶחָד בְּמִסְלוֹל שֶׁל הַשְּׁנֵי לְסַמֵּל שֶׁצֵּד הַקְּדֻשָּׁה יוֹרֵד דֶּרֶךְ אֲחֹר וְהַקְּלָפָה יוֹרֵד דֶּרֶךְ פְּנִים. וְכֵן בְּרֵאשׁ הָאָדָם הַמְשַׁכַת הַטְּפָה לְיְסוּד נִמְצָאֵת בְּעֶרְף שֶׁהוּא הָאֲחֹר שֶׁל הָרֵאשׁ, וּמֵאִידֵךְ הָאֲכִילָה שֶׁמִּמֶּנָּה יוֹנְקִים הַחִיצוֹנִים הִיא בְּפָה שֶׁנִּמְצָא בְּצֵד הַפְּנִים שֶׁל הָרֵאשׁ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' פִּנְחָס ל. שְׁלִיט"א שֶׁמִּצִּינוּ בְּגִמְטְרִיא (סְנַהֲדְרִין לט.) אָמַר לִיָּה הֵהוּא אֲמִגּוּשָׁא לְאִמְיָר, מִפְּלִגְךָ לְעִילָאֵי דְהוֹרְמִיז, מִפְּלִגְךָ לְתַתָּאֵי דְאִהוֹרְמִיז. אָמַר לִיָּה, אִם כֵּן הִיָּכִי שְׁבִיק לִיָּה אִהוֹרְמִיז לְהוֹרְמִיז, לְאִעְבוּרֵי מִיָּא בְּאַרְעִיָה. וּמִבְּאֵר רִש"י אֲמִגּוּשָׁא מְכַשֵּׁף, וְיוֹדַע אֲנִי עַל יְדֵי כְשׁוּף דְּמַחְצִיִּיךְ וְלִמְעַלָּה דְהוֹרְמִיז שֵׁד, דְּאִהוֹרְמִיז הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קָרִי הַכִּי. וְתִמּוּחַ מִדּוּעַ רִמּוֹז לוֹ שֶׁהַחֵלֶק הָעֲלִיוֹן שֶׁל

הגוף נמצא בשליטת השד, והחלק התחתון בשליטת הקדושה, ומבאר לדברינו שהוא רמז לו על חלק הפנים של הגוף, שלמעלה נמצא בידי הקלפה, ולמטה בצד הקדושה, ולכן ענה לו אמימר שגם למטה צד הקדושה נותן למים של הקלפה לעבר דרכו, היינו מי רגלים שהם חלק הקלפה ועוברים דרך היסוד. ורמז לו שגם למעלה יש חלק לקדושה במה שאדם מקדש את עצמו, היינו שהחלקה אינה מחלטת ולכל צד יש גם חלק במקום שליטת הצד שפנגדו. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שמשית בן דויד בגימטריא אחר דאחור. וכן המספר המסתתר בין אותיות פני"ם הוא 100 כמנן ס"מ. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שפנים דפנים בגימטריא השטן.

וכן הכתוב המדבר על חטא עץ הדעת (בראשית ג, יב) "ויאמר האדם האשה אשר נתתה" ר"ת הנא"ה, דעקר החטא היה ההנאה הפנימית מעץ הדעת. וכן קליפת נגה בגימטריא הכתוב (ש"א יד, כט) "כי טעמתי מעט" לרמז שהטעימה מקלפת נגה צריכה להיות מעט בבחינת נגיעה, ולא הנאה מרבה בבחינת אכילה. וכן רואים בארון במשכן שהזהב היה מבחוץ לרמז שעניני הכסף והזהב השיכים לנגה צריכים להיות רק מבחוץ. מה שאין כן בפנים היה ארון עץ, המרמז על עץ החיים שבו אין תערובת רע, דמי שרוצה לזכות לתורה, כל עניני הנגה צריכים להיות רק מבחוץ ולא לחדר בפנימיותו. וכן טב"ע מרמז בכתוב (בראשית ג, ו) "כי טוב העץ למאכל" בדלוג שתי אותיות, דעולם הטבע שיד לעץ הדעת וצריך זהירות יתרה. וכן טב"ע מרמז בכתוב (ויקרא כז, יב) "בין טוב ובין רע" בדלוג ד' אותיות.

וכן הנחש נענש מדה כנגד מדה שנטלה ממנו ההנאה הפנימית מהעולם הזה, כמובא בספורנו (בראשית ג, יד) "על גחנך תלך", שתשיג מזונותיך בצער, "ועפר תאכל", שלא תשיג את התענוג שהיה לך קודם החטא במאכל ובמשתה ובמשגל. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שהכתוב (בראשית ג, יד) "על גחנך תלך" ר"ת תג"ע. לרמז שהנאתו תהיה בבחינת נגיעה בלבד. והוסיף הרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א שלכן הנחש נענש להיות עם נגעים, כמובא במדרש (תנחומא מצורע ב) אמר רב הונא בשם ריב"ל, הסלעים שהן על הנחש, זו היא צרעתו.

פרוש כעין זה מובא ב'לקוטי שיחות' על טמאת כלי חרס שמטמא רק מבפנים ולא מבחוץ, דכלי חרס הנעשה מעפר מסמל את העולם החמרי הגשמי. ואם נוגעים בעולם הגשמי מבחוץ, מבחינה חיצונית הטמאה אינה חודרת, ואם נכנסים בפנימיות כאן הטמאה חודרת אפלו אם זה בבחינה של אויר כלי חרס, שאין כאן נגיעה פנימית, עצם הכניסה בפנימיות מביאה טמאה.

מצינו במדרש (ב"ר טו, ז) אותו האילן שאכל ממנו אדם רבי יהודה בר אילעאי אמר ענבים היו שנאמר "ענבמו ענבי רוש אשכלת מרלת למו" אותן האשכלות הביאו מרורות לעולם. ומובא בספר 'מטבע של אברהם' מהרה"ג ר' אברהם מייזעלס שליט"א שהפסוק שהמדרש מזכיר "ענבמו ענבי רוש וגו'", בא אחרי ס"א פסוקים מסוף התורה להתחלה. וזה מקביל לפסוק של החטא, שגם הוא בא אחרי הס"א פסוקים מתחלת התורה, (בראשית ג, ו) "ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאונה הוא לעינים ונחמד העץ להשפיל ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל". וכן הכתוב הבא אחריו בחמש דברים מזכיר את הנחש, "חמת תנינם יינם וראש פתנים אכזר". וזה דומה לחטא הנחש בבראשית. וכן מנין התבות מקביל בשתי הפרשיות. נראה לבאר על פי דברינו פיון שהחטא היה שאדם הראשון נכנס בחלק של ההנאה שהיא עולה בגימטריא ס"א, לכן שני הפסוקים באים אחרי ס"א פסוקים. וכן ס"א ר"ת סטרא אחרא, כי אם נכנסים בחלק הפנימי של ההנאה נכנסים בחלק הסטרא אחרא.

חֲדָשׁוֹת בְּגִימָטְרִיא הַכְּתוּב שֶׁנֶּאֱמַר עַל מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ "עֲנִי

וְרֹכֵב עַל חֲמוֹר".

מובא בשם האדמו"ר משומרי אמונים זצ"ל: (קול החצר ואתחנן תשע"א) רואים בחוש אפילו מי שיש לו רק קצת עיניים רואה שזה הזמן של ביאת המשיח, לא כמו שהיה כל הזמנים והקיצים, היום רואים הכל בחוש, ומה שכתוב בתורה ובנביאים ובכתובים, ובשאר ספרים זהו זה, רואים הכל היום בחוש הכל מה שקורה בעולם, איני רוצה להאריך כאן, אבל מי שרוצה לראות רואה שזהו זה. לכו חזו מפעלות ה' שבלבל את כל האומות שעמדו מוכנים כנגד ישראל ונלחמים איש באחיו וכבר שאלתי אנשים מבחוץ מביני דבר, תסבירו לי מה קרה שם, [במצרים] ואיזה חסרון היה בתוניס, שהוא מקום של מסחר ושלווה, ופתאום השתגע אחד ושרף עצמו וכו'. ונדלקו כל המדינות הערביות וזה ממשיך לבעור ואי אפשר להשקיט זאת, והרי הם ישבו בשלום ושלוח וכבר עשו יד אחת עם האירופאים ואמריקה ללחוץ על בני ישראל, שלא יהא להם ברירה ויצמצמו אותם למקום קטן אחד, בכדי שיוכלו חס ושלום במחי יד למוחקם, שזהו כל כוונתם, ואין צריך להיות חכם בשביל להבין זאת, וכל ילד יכול להבין זאת. בבעל הטורים כתב וזוהי תקוותנו, שכל זמן שאויביה יושבים בשלוח, לא ראו מדת הרחמים, וזה היה במשך כל אלפיים שנות הגלות, מלבד כמה שנים של מנוחה, אבל עתה בהיות שאין אויביה יושבים בשלוח, והם הורגים אחד את השני, לכן זוהי תקוותנו כי בעזרה ש"ת יתקיימו דברי הבעל הטורים שכתב בסוף פרשת חיי שרה על פסוק "על פני כל אחיו נפל", כשיפול ישמעאל באחרית הימים יצמח משיח בן דוד שהוא מזרע יצחק. תחילת מפלת האומות היה בבבל והוא ממשיך בכל העולם ולכן רואים כי תחילת נפילתם של ישמעאל היתה בבבל שהיא עירק שבימינו, ומאיזה טעם התחיל שם. אלא מובא בתנא דבי אליהו רבה רמז רמזתי לעולם שאני יורד תחלה לבבל ואחר כך יבא בן דוד. ועל זה אנו אומרים במשך אלפיים שנה בקאפיטל של "על נהרות בבל, בת בבל השדודה אשרי שישלם לך את גמולך שגמלת לנו אשרי שיאחז וניפץ את עולליך אל הסלע". וברוך השם עתה זוכים לראות זאת, האם הוא דבר של מה בכך? האם העיניים סומאות? אלא האדם אומר לנפשו הרי באם המשיח יגיע לא אוכל להתעסק בתאוותי, לכן שיגיע מאוחר יותר ולא עתה, ורק כשאהיה יהודי זקן ולא אוכל ללכת, אז יגיע המשיח, אבל כשמתבוננים רואים שהתחיל להתנוצץ אורו, וכנראה שהוא רוכב על החמור והוא מתנהל לאטו, ומשם עבר לסוריה, וכן לשאר המדינות והוא שליחו של הקב"ה ועושה שם חורבנות אשר לא יאומן כי יסופר, וכשהאדם יתבונן מה מתרחש כאן לא יוכל להבין זאת, וכולם הכנות. כִּי אֵין מְקוֹם לְצַנֵּן אֶת דְּבָרָיו הַמְּבַהֲלִים שֶׁל ה' חֲפֵץ חַיִּים' (הובא בספר 'בית השואבה' ובכ"מ) שְׁמִי שְׂאִינוּ מִתְּבוֹנֵן בְּתִהְיֵי הַגְּאֻלָּה הוּא דוֹמָה לְאָדָם שֶׁקֶבֶל תּוֹרָה מְסִינִי וְאִינוּ לּוֹמֵד בָּהּ. שְׂאִינוּ נֶחְשָׁב לְמַקְבֵּל תּוֹרָה, כִּי אוֹתוֹ אָדָם שֶׁלֹּא מִתְּבוֹנֵן בְּתִהְיֵי הַגְּאֻלָּה, אִינוּ נִגְאָל. וְנִבְיָא אֶת דְּבָרָיו: כֹּל עֲנִין רוֹחֵנִי לֹא יִהְיֶה נֶפֶר עֲרֹפוֹ וְלֹא יִהְיֶה מְרַגֵּשׁ טַעְמוֹ רַק לְמִתְּבוֹנֵן בּוֹ, וְלִמְשָׁל יְדִיעַת הַתּוֹרָה לְלוֹמְדִים וְלִמְתַּעַסְקִים בָּהּ. וּמִמֶּשׁ כֶּזֶה תִּהְיֶה בִּיאַת הַמָּשִׁיחַ שֶׁהִיא הַתְּגָלוֹת הַשְּׂכִינָה בְּכָל

העולם, ומי שאינו מתבונן בביאת המשיח לא ירגיש בה מאומה. וכן מובא בעלון 'כי לה' המליכה' שחדשות בגימטריא הכתוב שנאמר על מלך המשיח "עני ורכב על חמור", היינו שאור הגאולה יתגלה גם דרך החדשות בעולם. **מצינו** בגמרא (סנהדרין צז.) **שלשה באין בהסח הדעת, אלו הן, משיח, מציאה ועקרב.** ומבאר המהרש"א שכש**המשיח** יבא, לחלק מהאנשים תהיה ביאתו בחינת **מציאה** שיביא להם שמחה. ולחלק מהאנשים תהיה בחינת נשיכת **עקרב.** והוסיף הרה"ג ר' דוד ללוש שליט"א **שעקרב** מרמז על הדין של מלחמת גוג ומגוג שעל אמות יעשו **קרב** על ירושלים, ולכן **גוג ומגוג** בגימטריא ע'. וכן מובא בשם האדמו"ר ר' שלמה מזוועהיל זצ"ל שהיסח הדעת הפונה שלמשיח עצמו יהיה הסח הדעת ואז תבא הגאולה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ישראל ק. שליט"א שהסח הדעת מרמז על שתתבנה הדעת בישראל, כמו שאומרים הרבה באידיש, **אסח.** והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שהסח הדעת מרמז על רבוי הדעת להבין את ההשתלשלות למקומות הנמוכים ביותר, כמו שכתוב (ש"א כד, ג) **"ויבא שאול להסוך את רגליו"** ומבאר רש"י **"להסוך את רגליו"** להפנות לנקבים גדולים. וכן הסח הדעת באנגלית נקרא **בלק אאוט** דומה ל**בלק** שממנו יצאה רות שהולידה את שרש משיח, לכן בן דוד בא בהסח הדעת, כי הוא בא מבלק שמהותו הסח הדעת. והוסיף הרה"ג ר' יואל טיטלבוים שליט"א ש**בלק** גם מרמז על **בא לק** שבאנגלית פרושו **מזל**, וזה מרמז על **משיח** שבא בבחינת **מציאה.** וכן כתוב (ישעיה סה, כד) **"והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע"** ושמעתי מהרה"ג ר' א. י. שליט"א ש**"טרם יקראו"** בגימטריא **משיח בן יוסף** ו**"עוד הם מדברים"** עם המלים בגימטריא **משיח בן דוד.** וכן **"ואני אענה"** בגימטריא קץ עם האותיות והכולל **"ואני אשמע"** בגימטריא בעתה.

מצינו בגמרא (סנהדרין צז:) [בגירסת הגר"א] **שלח רב חנן בר תחליפא לרב יוסף, מצאתי אדם אחד, ובידו מגלה אחת כתובה אשורית, ובלשון הקדש. אמרתי לו, זו, מינין לך? אמר לי, לחילות של פרס נשכרתי, ובין גנזי פרס מצאתיה, וכתוב בה, לאחר ארבעת אלפים ומאתים ושלשים ואחת שנה לאחר בריאתו של עולם, העולם יתם, מהם מלחמות תנינים, ומהם מלחמות גוג ומגוג, והשאר ימות המשיח.** ומצינו בזהר חדש (וישב לו:) שמיד לאחר 1540 שנים שמתקנות את מכירת יוסף, נזכה לגאולה. ונביא את דבריו: (זהר חדש וישב לו:) **נפרע מהם על ידי מנין אותן השנים שחסרו מסוד של "שבע על חטאתיכם".** בא וראה, כשתמנה עשרים ושתים שנה שבע פעמים לכל אחד מאותם העשרה שמכרו אותו, יצא לך אלף וחמש מאות וארבעים. ואז תתעורר גאולה לישראל כבקר. והוסיף הרה"ג ר' יוסף מורציאנו שליט"א שאם נחשב את ה1540 שנה מחרבן בית המקדש, ונוסיף עליהן עוד 408 שנים שהיה קץ אצל המקבלים על שנת ת"ח, נגיע לשנת ה'תשע"ו. וכן מובא ברמב"ן (ספר הגאולה שער רביעי) שנבואת דניאל **עידן ועידניו ופלג עידן** מגיע לחשבון של 1540, לפי חשבון שעידן הוא 440 שנים כמו גלות מצרים יחד עם ה40 שנים שהיו במדבר. והוסיף הרה"ג ר' א. ב. שליט"א שאם נחשב 1540 משנת ב' אלפים רל"ח שהיתה סוף תקופת האמוראים ותחלת רבנן סבוראי, נגיע לשנת תשע"ז. כי כל עוד היו תנאים ואמוראים לא היה לזה שם גלות, כי מנחם תורתם האירו את העולם כמו בית המקדש. וכן השתלשל בגשמיות בשנת 1540 למנינם התעורר הסולטאן סולימאן לבנות את חומות ירושלים. והוסיף הרה"ג ר' דוד פריץ שליט"א שמגלת איכה יש בה 7 פעמים **כ"ב** פסוקים מסדרים כנגד 7 פעמים **כ"ב** אותיות, ויחד יש 154 פסוקים במגלה, לרמז שנקדת החרבן קשורה עם המספר הזה, וכן 154 הוא מנין הר"ת של דם קטרת גרות שכוללים את כל עבודת המקדש שנחרב.

מצינו בזהר (תיקונים צז:) **ואם אמות העולם דוחקים את ישראל יותר מדאי, הקדוש ברוך הוא חס על ד' מן חסד, שהיא דל"ת בגלות, ומתקנים בו הכתוב בט"רם תחיל לזה, ושבעים תבות של המזמור יענק**

יהו"ה ביום צרה, הם כנגד שבעים שרים, שהם הצירים והחבלים של השכינה העליונה והתחתונה, וששי הוא האלף הששי, שביעי יסוד, בו נכללו והתיחדו שש ספירות. זהו שכתוב ויכלו השמים והארץ, זה הקדוש ברוך הוא והשכינה שהם ו"ה, יום הששי, משום שעליו נאמר כי כל בשמים ובארץ, ותרגומו שאוחז בשמים ובארץ, וזהו כ"ל, ועליו נאמר וכל צבאם, מה זה צבאם שני עמודי אמת. ובו נקראו שלשת האבות שביעיות, כמו שנאמר ויכל אלהי"ם ביום השביעי, וישבות ביום השביעי, ויברך אלהי"ם את יום השביעי. ויברך אותו מצד של ברכה, ויקדש אותו מצד של קדשה, וישבות בו מצד של היחוד. ורואים שג' פעמים יום השביעי שנאמרו בפסוק נכללות ביום הששי שמרמז על האלף השישי לבריאת העולם. ובאר הרה"ג ר' יוסף מרציאנו שליט"א שג' פעמים "שביעי" מרמז על המספר 777 ויום השביעי בגימטריא תמוז ובגימטריא מלך המשיח.

מְדוּזָה

שמעתי מהרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שמדוזה"ה אותיות מזוז"ה, כי האותיות ד' וז' יש להן אותה צורה ומסמלות את המלכות. ונראה שהשתלשלה בגשמיות מגפת המדוזה שתקפה את חופי הים בארץ ישראל ודקרה את המתרחצים וכו', לסמל שיש בעיה במזוזה של השמירה על ארץ ישראל, והאות ז' של מזוזה מתהפכת לד' שמסמלת את המלכות בזמן הגלות כשאין יחוד, לסמל שאם חס ושלום "יראה בך ערות דבר ושב מאחריך", ואם יש פריצות בחופי הים נפגמת השמירה של הארץ והמזוזה מתהפכת למדוזה שנוכנסת ודוקרת. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שמדוזה"ה אותיות מזוז"ה שתפקידה לשמור על החפצים כשנוסעים מעבר לים וכו'.

קאניבלים

שמעתי מהרה"ג ר' א. ה. שליט"א שהשתלשלו בגשמיות אנשים אכזרים רוצחים אוכלי בשר אדם שנקראים קאניבלים, וקניבל נוטריקון קין הבל ששם היה הרצח הראשון בעולם. ומצינו במדרש (הובא בספר 'קושיות לתלמיד' מהר"ם רוטנבורג אות רג) בשעה שהרג קין את הבל, לקו כל מיני אילנות שפרו בחלקו של הבל הצדיק, וישבו באבל, ובטלו מלהוציא פרותיהם. יוצא שהריגת הבל מעטה את פירות המאכל מהעולם ולכן השתלשל מזה שהרוצחים אוכלים קרבנותיהם. וכן קין הביא קרבן פשתן שאינו מאכל אדם, והבל הביא צאן שהוא מאכל אדם, וקין הרג את הבל משום שקנא בו שיגדה אש מהשמים ואכלה את קרבנו. וכן קניבל מרמז באות שלישית הפוכה בכתוב (שמות כב, ל) "ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו".

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שכן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ולא מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע לא מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינות שלהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל בספר הזהר ובשאר ספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממנה את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח. **בעל הגוב"י על 'עץ חיים'** (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). העניינים וההרוגים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך. **רבנו** ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו כל יום חובת לימוד בספר הזהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל, מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח, ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו', ומי שאצלו במסגרת עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

משמעות לטעמי המקרא

מאת הרה"ג ר' זלמן פישר שליט"א

במדבר פינחס כה, יא:

פִּינְחָס בֶּן-אֶלְעָזָר בֶּן-אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת-חֲסוֹתַי מֵעַל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֹת אֶת-קִנְיָתִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא-כְלִיטִי אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָתִי:

ע"פ **אור החיים** צריך לדעת למה הוצרך ליחסו

* (א) ואולי שנתכוון שיזכרו אבותיו לטובה

* (ב) עוד נראה שנתכוון להשלים ישראל עם אהרן וגו' (כי במדרש) נחשב על אהרן הקלוקל שגרם במיתת עם רב והוא מבקש לתקן וכאן רמז ה'

כי פנחס שלם במדה טובה מרובה. הרי עמד פנחס בן בנו ופדה נפש כל ישראל

* (ג) שלא יחשוב משה שה' השיב את-חמתו בלא אמצעות זכות אשר **כפה** מדת-הדין ויצא מזה שיחשוב משה כי ה' מתנהג בסדר זה (ללא מעשה

טוב של ישראל), לכן הודיעו ה' כי פנחס הוא שהיה סיבה להשיב חימה והוא אומר **השיב את-חַסוֹתַי** ולא מעצמה שבה

ע"פ **רש"י** ו**שפת"ח** ו**כלי יקר** - השבטים מבזים את פנחס (קודם למעשה ההצלה באומרים), אבי אביך זה פיטם עגלים לע"ז (כוונה ליתרו) אבי אמך או אבי אם אמך או אבי אב אמך, היינו אשת אלעזר (**בבא בתרא פרק שמיני אלו נוחלין**), וזה אהרן עשה העגל ואעפ"כ העביר פנחס על מידותיו לא היה מקפיד על ביזויו (מעיד על יו"ד זעירא במילת פנחס, שמחל על בזויו (**נחלת יעקב**)) כי אחז מעשה אבותיו בידיו כמו שלא הקפיד אהרן על כבודו שביזוהו על מעשה העגל, שהוא ניסה להציל ולא הצליח, ואעפ"כ עשה חסד עם ישראל במעשה הולכת קטורת לעם בשעת המגיפה כדי להצילו (**במד' קרח יז, יב**). אם כן פנחס משיב חימה בקידוש השם ברבים הריגת נשיא שמעון שדרש התרת איסור שלא כהלכה ושהיה קשור לעבודה זרה וזנות, כמו שאהרן סבו השיב חימה בלי להקפיד על ביזוים.

תבנית טעמי הפסוק כעין כלל ופרט, ואין בכלל אלא מה שיש בפרט, נברר מה מלמדים הפרטים

פִּינְחָס בֶּן-אֶלְעָזָר - קדמא ואזלא, כעין כלל מלמד ואחריו הפרטים:

(א) **בן-אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן** - מונח רביעי, התוכן מלמד על אהרן הכהן, סבו של פינחס שעבר על מידותיו והציל את בני ישראל. תבנית

הטעמים - מונח רביעי, רבוי רב ללמד על כל מצות האמורות בתורה (ראה **רמב"ם** להלן);

(ב) **השיב את-חַסוֹתַי מֵעַל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל** - מהפך פשטא מונח זקף-קטן, פינחס מהפך - עובר על מידתו, והציל את בני ישראל. זקף-

קטן - בתפקיד שתיים, השבת החימה הייתה בקידוש השם בשני הדברים הבאים:

(ג) **בְּקִנְיָאֹת אֶת-קִנְיָתִי בְּתוֹכְכֶם** - מרכא טפחא אתנח

(ד) **וְלֹא-כְלִיטִי אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָתִי** - מרכא טפחא סלוק

אפשר כי הפרטים מלמדים את הלימודים הבאים:

(א) **העובר על מידותיו יוצר שעת רצון**, ולכן הוא אמצעי ראוי לה' להפך מידת הדין מעל בני ישראל והגברת מידת הרחמים, כאהרן

ופינחס ועל זה הזכיר שניהם **פִּינְחָס בֶּן-אֶלְעָזָר בֶּן-אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת-חֲסוֹתַי מֵעַל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל**

(ב) **סיבות לקידוש השם** בתוך בני ישראל וע"י מי

כתב **כלי יקר** לימד על כל קידוש שם שצריך להיות בתוך בני ישראל וכמו שאמר **ונקדשתי בתוך בני ישראל** ולכן נאמר (**במד' בלק כה, ז**) **וַיִּקַּם**

מתוך העִזָּה

רמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ה ה"י כל העובר מדעתו (טט - כמו זמרי בן סלוא) בלא אונס על אחת מכל מצות האמורות בתורה בשטא בנפש

להכעיס הרי זה מחלל את השם, ולפיכך נאמר בשבועת שקר וחללת את שם אלהיך אני ה', ואם עבר בעשרה מישראל הרי זה חילל את השם ברבים (טט) -

זמרי עבר על ארמית ואולי גם על עבודה זרה, אף שלא ראוהו בשעת מעשה, אלא שע"י הוצאתו עם האשה על הרומח של פינחס נתגלה מעשהו, וכן כל הפורש מעבירה או

עשה מצוה לא מפני דבר בעולם לא פחד ולא יראה ולא לבקש כבוד אלא מפני הבורא ברוך הוא כמניעת יוסף הצדיק עצמו מאשת רבו (וכן פינחס **בְּקִנְיָאֹת**

אֶת-קִנְיָתִי - על בעילת ארמית ברבים נזכר הלכה הבעול ארמית קנאים פוגעים בו ועשה מעשה אע"פ שאם היה בא לבית הדין לא היו מורים לא כן - **בְּתוֹכְכֶם**, קנאת

הבורא בלבד, ולא סיבת אחרת) הרי זה מקדש את השם.

בְּקִנְיָאֹת אֶת-קִנְיָתִי - מרכא טפחא - יתור לרבות, ככתב **רמב"ם** לעיל כל העובר מדעתו ... מכל המצוות **בְּתוֹכְכֶם** - אתנח - מגביל, קנא

קנאת הבורא בלבד, ולא סיבת אחרת. ולכן בזכות מעשה ללא פניות, לטובת אנשים שקודם ביזוהו (**אור החיים**) מעשה הטוב בגדר

הפעולה עצמה שהסיר כעס ה' כי הכעס הוא ענף היגון והדאבון ויהי' לה' נחת רוח הרבה השבת חימה. **וְלֹא-כְלִיטִי אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל** - מרכא טפחא -

יתור לרבות, גם הקב"ה עובר על מידותיו **בְּקִנְיָתוֹ** – סילוק, (מגביל) מסלק מידת הדין ומגביר מידת הרחמים.

לקידוש השם בתוך בני ישראל של אהרן הכהן ופינחס נכדו ללא פניות יש המשך באליהו הנקשר במקורות שונים לפינחס **יונתן שמות וארא ו'יח** ובגוי דקת עמרים ויזקה וחקרון וצויאל ושיני חיזי דקת חסידיא מאה ותלתין ותלת שנין חזיא עד דקמא ית פינחס הוא אלקיהו פהנא רבא דעתיד למשפלקא לגלותא דישךאל פסוף יומיא:

כתר יונתן שמות וארא ו'יח ... פנחס הוא אליהו כהן גדול שעתיד להשלה לגלות של ישראל בסוף הימים:

בְּ-אֶהְרֵן הַכֹּהֵן - מונח רביעי, (א) כהן חמישי משוח, **בבלי זבחים קב,א** מיתיבי, חמש שמחות היתה אלישבע יתירה על בנות ישראל: יכמה מלך, אישה כהן גדול, בנה סגן, בן בנה משוח מלחמה, ואחיה נשיא שבט, ואבילה על שני בניה; וב-**ויקרא רבה (מרגליות) פרשה כ** אלישבע ראתה חמש כתרים ביום אחד, יכמה מלך אחיה נשיא בעלה כהן גדול שני בניה סיגני כהונה פינחס בן בנה משוח מלחמה. 1-**תורה תמימה קהלת פ"ב הערה יז** סובר כי הגי' צ"ל ארבע שמחות ללא פינחס.

בְּ-אֶהְרֵן הַכֹּהֵן - מונח רביעי, (ב) בדרך הסוד ארבע שהן חמש נשמות **ילקוט כתבי קודש, חלק ה' אמרי קדוש השלם, להגה"ק השרף ר"ר אורי מסטרעליסק ז"ע, ע' רכט, סעיף י"ט פִּינְחָס בְּ-אֶלְעָזָר בְּ-אֶהְרֵן הַכֹּהֵן** וגו', הטעם קדמא אזלא מונח רביעי, שמעתי מהרב החסיד ר' אהרן משה קאווע נ"י ששמע מזקיני הרב הצדיק ר' חיים אברהם מטשעררזיץ זצ"ל שאמר בשם רבינו (כנראה הכוונה למגיד ממזריץ') לרמז בזה הידוע שפנחס הוא אליהו ואמרם ז"ל שנכנסו בו נשמות נדב ואביהוא ולפ"ז הרי ניחו בו ארבע נשמות קדושות שזהו שקדם ואזיל. **המתוק מדבש בשם הרמ"ק ואחרים** (א) נשמת פינחס (ב) נשמות נדב ואביהוא שהיו שורש אחד (ג) נשמת אליהו משבט גד (ד) נשמת אליהו משבט בנימין **פִּינְחָס בְּ-אֶלְעָזָר** - קדמא ואזלא, במובן שקדם ואזיל. שהיו מעוברות בו נשמות נדב ואביהוא בני אהרן שהן קדמו לו, וכבר התעברה בו נשמת אליהו שעדיין לא בא לעולם.

במדבר פינחס כה, יב לכן אָקָר הַנְּבִי נִתָּן לוֹ אֶת-בְּרִיתִי שְׁלוֹם:

דעת זקנים מבעלי התוספות - לכן - שעשה דבר הגון לפני הַנְּבִי נִתָּן לוֹ אֶת-בְּרִיתִי שְׁלוֹם. ואם ישנאוהו ישראל לא יחוש ואין לו לירא לא מקרובי זמרי ולא מקרובי כזבי שהיתה בת מלך.

ע"פ **רש"י (כה, יג) ברית כהנות עולם** - שאע"פ שכבר ניתנה כהונה לזרעו של אהרן, לא נתנה אלא לאהרן ולבניו שנמשחו עמו ולתולדותיהם שיולידו אחר המשחתן, אבל פנחס שנולד קודם לכן ולא נמשח לא בא לכלל כהונה עד כאן. וכן שנינו ב- **זבחים (קא, ב)** לא נתכהן פנחס עד שהרג לזמרי. אבל **בבלי זבחים קב,א** מיתיבי, חמש שמחות היתה אלישבע יתירה על בנות ישראל: יכמה מלך, אישה כהן גדול, בנה סגן, בן בנה **(ויקרא רבה פינחס)** משוח מלחמה, ואחיה נשיא שבט, ואבילה על שני בניה; ו-**תורה תמימה קהלת פ"ב הערה יז** סובר כי הגי' צ"ל ארבע שמחות ללא פינחס. ויש המפרש כי נמשח אך לא הובטחה כהונה גדולה לו ולזרעו.

שפת"ח ... משום הכי לא נכתב בריתי שלום שלא יהא מלת שלום דביקות ... **אֶת-בְּרִיתִי שְׁלוֹם, בְּרִיתִי** - טפחא מפסיקה את הדביקות של מלת **שְׁלוֹם** למלת **בְּרִיתִי**. **לכן** – טפחא – לכן לעצמה מילת שימוש, וטפחא בתפקיד פותחת טפח להתאפיין ממלת **אָקָר** – אתנח, מגביל ומפרשים **"לכן"** לשון שבועה שמאפינה **אָקָר** – אתנח, מגביל השבועה לפינחס ולזרעו השלמים ולא לבעלי מום. **לכן אָקָר** - שבועת ה' לפנחס הנאמרת למשה כעין שבועה בעד שאין להתירה, ומשה שקול ככל ישראל אזי זאת שבועה ברבים. **הַנְּבִי** - קדמא – פינחס שנולד קודם למשיחת אהרן ובניו, לא נתכהן (אפשר הכוונה שלא הובטח בכהונה גדולה) עד שהרג לזמרי. **נִתָּן לוֹ אֶת-בְּרִיתִי שְׁלוֹם** - מרכא תביר טפחא סלוק – כעין קבוצת פרטים שלא על כל אחד חלה אותה הלכה,

(א) **קידושין פרק האומר** מסיק וי"ו **דשלום קטיעא היא למדרש** כשהוא שלם ולא כשהוא חסר, מכאן לכהן בעל מום שעבודתו פסולה. השבועה חלה על כל הפרטים השלמים מבני פינחס, בעלי מום מוגבלים בעבודת הקודש.

(ב) **רא"ם** ברית שלום, ברית כהונת עולם...עד שיאמר שתהא לו שבועתא זאת לשבועת שלום ויש לדחוק וליישב דעיקר ברית הוא על כהונת עולם **שעיקר** כהנים גדולים הם מזרע פנחס ואגב הברית מבשר אותו שמחזיק לו טובה וחנות על שעשה עמו (עם הקב"ה) טובה והוא השלום. אך לא כולם, וחילק הדורות שכגון בזמן עלי בני איתמר בן-אהרן הכהן כהנים גדולים וחזרה בזמן מרד אבשלום במנוי צדוק ממשפחת פינחס במקום אביתר ממשפחת איתמר.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il טל: 0533109982

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

קישור כשר לשיעורי וידאו ביום עיון לתורת הרמז ט"ו באב תשע"ה במכון רמח"ל הר נוף ירושלים

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad60OFCnuRktK0XBBVXp6S0E>

קישור כשר לשיעורי וידאו שנתנו בראשי חודשים בקבר דוד המלך ועוד

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad60OFCnuaHdrRWZXSgtJvIk>

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<http://hebrewbooks.org/pdfpager.aspx?req=53606&pgnum=1>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל לשנים תש"ע - תשע"ג

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1722>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ד

[Page=1&ArticleID=12030&http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890](http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890)

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ה

[Page=1&ArticleID=12834&http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890](http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890)

קישור לארכיון השיעורים והעלונים

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

סוד החשמל 400 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsTa1B6UT-XOPxMOg0L8LFD>

סידור הרש"ש 37 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsRpQM-VAJ6yf9Lw6Bkvw3P>

קישור להורדת תוכנת הרמז בגירסא חדשה עם הוספות רבות

<https://drive.google.com/file/d/0B8NARozmpeUAQ3A1QjhqUzhWYoU/view?pref=2&pli=1>

בעזה"ש"ת

אנו שמחים להודיע על
קו טלפון של סוד החשמל

מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

025805801 או: 0723326302 או: 0799280256 או: 0799164284

025805801 > 1 > 01>

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת